

ת"פ 57968/10/13 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד פיוטר גריגורש

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 57968-10-13 מדינת ישראל נ' גריגורש
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י - המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבי שגב

נגד

פיוטר גריגורש - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב-אישום המייחס לו עבירות של **חבלה חמורה**, בניגוד לסעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **והיזק לרכוש במזיד**, בניגוד לסעיף 452 לחוק.

על-פי העובדות, ביום 25.10.13 בשעה 10:30 או בסמוך לכך, החנה א א (להלן - **המתלונן**) את רכבו בכניסה לאריאל בסמוך לבית העסק "אבו עלי", כשהוא חוסם את רכבו של הנאשם, ויצא מהרכב יחד עם אשתו לקנות אוכל לחתולים בחנות החיות הסמוכה, כאשר ברכב נשארה בתו של המתלונן. בחלוף כ-10 דקות, הגיע הנאשם והבחין ברכב המתלונן חוסם את רכבו. הוא ביקש מביתו של המתלונן להזיז את הרכב וזו התקשרה למתלונן שהגיע לרכב על מנת להזיזו. עת הגיע המתלונן החל הנאשם מקלל אותו "זין עליך ועל אמא שלך, אם היינו ברוסיה היית מקבל מכות". בהמשך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שאמר לו לבוא אתו הצידה, צעד שני צעדים, הסתובב, והיכה בפניו של המתלונן באמצעות ידו עד שהעיף את משקפי המתלונן מפניו. בהמשך, דחף הנאשם את המתלונן על רכבו עד שהמתלונן נפל על רכבו ושבר את מגן הרוח בדלת השמאלית האחורית של רכבו. אז המשיך הנאשם להכות את המתלונן באמצעות ידיו בגופו ובעט בו ברגליו. בהמשך לאמור לעיל, ולאחר שבני משפחתו של המתלונן נזעקו לעזרתו וחצצו בינו לבין הנאשם, נכנס הנאשם לרכבו ועזב את המקום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן חבלות חמורות בדמות שבר באולנה שליש דיסטלי עם תזוזה באמה ימין וחשד לשבר בצלע 9 מימין, בגין נזקק המתלונן לטיפול רפואי שכלל גיבוס אמה ימין.

עמוד 1

2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום והעלה טענת "הגנה עצמית". ב"כ הנאשם אישרה כי רכבו של הנאשם נחסם במקום על ידי רכב המתלונן. עוד אישרה כי הנאשם פנה לבתו של המתלונן, אשר שהתה ברכב, וביקש ממנה להזיז את הרכב, אך היא התעלמה ממנו. הנאשם החל לחפש את המתלונן בחנויות על מנת שיזיז את הרכב. כשיצא המתלונן מאחת החנויות, אמר לו המתלונן שברוסיה לא היה מעז להתנהג כך והיו חילופי דברים קולניים ביניהם. בשלב זה, כאשר הנאשם ביקש לפנות ולהסתובב, המתלונן חבט בו והנאשם הסתובב אינסטינקטיבית ודחף אותו בחזרה והמתלונן מעד ונפל.

3. לאור כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק.

מטעם התביעה העידו המתלונן, א א; אשת המתלונן, י ק; בתו של המתלונן, א א; אסיפאן טראייה (עד שנכח במקום הארוע); יהודה גיגי (החוקר שניהל את החקירה); אלכסנדר נוביקוב (צילם את המתלונן בתחנת המשטרה וחקר אותו באזהרה נוכח טענות הנאשם כלפיו); דקל חיים (מקליד העימות בין הנאשם לאשת המתלונן ומי שצילם את הנזקים ברכב המתלונן); ד"ר אבירן נמרוד, מתמחה בכירורגיה כללית וטראומה (טיפל במתלונן בעקבות החבלות שספג); ד"ר בנימין קרימולובסקי, מומחה ברפואה גרעינית (פענח בדיקת מיפוי עצם שנערכה למתלונן).

מטעם ההגנה העידו הנאשם; אמו של הנאשם, אירינה ברון (נכחה בעת הארוע); אלכסנדר ברשי (חברו של הנאשם, ניגש למרפאת המתלונן לאחר הארוע על מנת להוכיח כי הוא מתפקד); אדוארד פלקו (מי שנטען על ידי הנאשם שהיה עד ראיה לארוע ונודע לו על כך, במקרה, בעת שהתיק החל להישמע בבית המשפט).

יצוין, כי הטיפול בתיק התארך נוכח בקשת המאשימה להשלים חקירה בעקבות עדות עד ההגנה אדוארד פלקו, ולאחר שהעד והנאשם הוזמנו להיחקר במשטרה בחשד לשיבוש מהלכי משפט ותיאום עדויות. לאחר השלמת החקירה, נשמעה עדותם של הנאשם והעד פלקו בשנית, הוגש פלט שיחות של העד פלקו, והדין נדחה לשמיעת סיכומים בעל פה.

תמצית פרשת התביעה

4. המתלונן, א א, רופא וטרנר באגף בריאות הציבור בעיריית ירושלים, כבן 61, העיד כי ביום הארוע, יום שישי, בסביבות השעה 10:00, הגיע יחד עם אשתו ובתו למרכז הקניות באריאל. היות והחניה היתה מלאה במכוניות, החנה רכבו מאחורי רכב אחר שחנה. בתו ישבה ברכב והוא אמר לה שאם יגיע בעל הרכב תתקשר אליו ויגיע להזיז את הרכב. לאחר מספר דקות התקשרה אליו הבת ואמרה לו להגיע מהר כי "מישהו ליד האוטו צועק, מדבר לא יפה ורוצה שאתה תזיז את האוטו" (עמ' 5, ש' 11). המתלונן יצא מהחנות תוך מספר שניות וראה את הנאשם, אותו לא הכיר, כעוס ועצבני, ואומר "מי עושה ככה לאוטו, ברוסיה על דברים כאלה מרביצים ואני מלמד אותך עכשיו איך להחנות את האוטו ובוא אליו" (עמ' 5, ש' 14). המתלונן ניסה להרגיע את הנאשם ואמר לו שהחנה במקום רק שתי דקות והשאיר את בתו ברכב. בשלב זה **"הוא עשה כמה צעדים קדימה והסתובב ורוצה לעשות מכה בפנים שלי. אני הגנתי על הפנים שלי (מדגים) והוא לקח את היד שלי ונותן מכה על האוטו שהיה על ידי (מדגים). אני מרגיש כאבים חזקים והתקפלתי ליד האוטו. הוא התחיל לתקוף אותי... הבת שלי ואשתי יצאו ורצו להפריד, ואח"כ הגיע עוד בן אדם מהחנות שתפס אותו. הנאשם התחיל לתת לי מכות עם הרגל שלו על הצד ימין שלי (מצביע על הצלעות בצד ימין). אח"כ מישהו תפס אותו והזיז אותו ממני. אני בא לאוטו, רוצה להזיז את האוטו... הזזתי את האוטו קצת והרגשתי כאבים יותר מדי, ואמרתי לבת שלי שאני לא יכול לנהוג. הבת שלי ישבה על ההגה ויצאה"** (עמ' 5).

5, ש' 17). בעל החנות, איימן, ראה את המתלון נסער, הכניס אותו לחנות ונתן לו כוס מים. לאחר שהמתלון חזר לרכב ראה שהנאשם נעלם. באותו היום אובחן המתלון כמי שסובל משבר. המתלון ואשתו נגשו לתחנת המשטרה להגיש תלונה ולאחר מכן, התגברו הכאבים והוא פונה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי נוסף. המתלון סיפר כי לא הגיע לעבודה בעירייה משך כחודשיים, אך המשיך לקבל לקוחות במרפאה הפרטית, **"באותו זמן היו אנשים שהזמינו תור אצלי. הם באים אלי ורואים אותי עם גבס ולא יכול לעשות ניתוחים רציניים. היו באים לקבל תרופות, אשתי והבת והבן עזרו ונתנו להם מה שאפשר. בימים הראשונים לא יכולתי לזוז, וסידרו לי מיטה ולא יכולתי לזוז (מדגים). כל פעם שהייתי זז היו לי כאבים"** (עמ' 6, ש' 21). לדברי המתלון, בשנת 2008 אובחן בגופו גידול סרטני. הוא עבר שלושה ניתוחים וכעת מקבל טיפול בהקרנות. מצבו הפיזי לא היה טוב ולכן לא איפשר לו לתת אגרוף לנאשם, כנטען על ידו (עמ' 6, ש' 28). המתלון סיפר שיום לאחר הארוע הוזמן למשטרה על מנת למסור הודעה נוספת. הוא הגיע בעזרת שכנו ברכב גדול, היות ומצבו הפיזי היה קשה. לדבריו, אפילו החוקר התפלא שהגיע במצבו. הוא ישב על כסא גלגלים וצולם בתחנת המשטרה. הוא נחקר באזהרה והכחיש שהכה את הנאשם ראשון.

5. בחקירה הנגדית, נשאל המתלון מה אמרה לו בתו בטלפון כשהתקשרה על מנת שיגיע להזיז את הרכב והשיב שאמרה לו "אבא בוא בחוץ מהר, יש בן אדם מתעצבן ומדבר, סגרתי את החלון, הוא על ידי מבקש להזיז את האוטו" (עמ' 9, ש' 2). לדבריו לא ציין בהודעתו את ענין סגירת החלון כי לא זכר זאת. הוא יצא מהחנות באופן מידי והבחין בנאשם בין שתי המכוניות. המתלון לא זכר אם הנאשם אחז דבר מה, כמשקפי שמש, בידו, אך זכר שאמו עמדה לידו (עמ' 9, ש' 31). בעת חילופי הדברים בינו לבין הנאשם אשתו ובתו ישבו ברכב. המתלון אישר כי הנאשם כעס ואמר לו "אם זה היה ברוסיה, אתה יודע שזה היה נגמר אחרת" (עמ' 10, ש' 20). משהוטח במתלון שבתו סיפרה בהודעתה כי המתלון השיב לנאשם "אז בוא אם אתה כזה", תחילה השיב שלא אמר זאת, אך לאחר מכן אמר "אני לא חושב, אבל לא זוכר" (עמ' 11, ש' 7). המתלון הופנה לעימות שנערך בין אשתו לבין הנאשם שם אמרה אשתו כי לאחר שהנאשם אמר לו "בוא", החל המתלון ללכת אחריו. לכך השיב המתלון כי אשתו ישבה ברכב ולא יכולה היתה לראות זאת והוסיף "יכול להיות שאשתי והבת שלי חשבו משהו" (עמ' 11, ש' 14). המתלון הכחיש כי הלך אחרי הנאשם ולאחר שהסתובב אליו נתן לו מכה בפנים והנאשם החזיר לו בדחיפה (עמ' 11, ש' 19). המתלון הופנה להודעתו שם סיפר כי הנאשם נתן לו מכה בפנים ומשקפיו נפלו והשיב כי ידו של הנאשם לא הגיעה לפניו, היות וגונן עליהם עם יד ימין. משקפי הקריאה שלו, שהיו תלויים על חולצתו, נפלו ארצה (עמ' 11, ש' 22). לדברי המתלון, אשתו ובתו יצאו מהרכב בשלב בו החל המגע בינו לבין הנאשם. הן ניסו למשוך את הנאשם אך לא היכו אותו. בשלב זה הנאשם נתן לו בעיטות (עמ' 12, ש' 7). המתלון הכחיש שתקף את אמו המבוגרת של הנאשם, אשר עמדה כ-10 מטרים ממנו (עמ' 12, ש' 28). המתלון הופנה להודעתו שם לא סיפר כי בטרם עזב את המקום ישב בחנות של איימן ושתה כוס מים. עוד הופנה להודעת בתו שם סיפרה כי לאחר הארוע המתלון החל בנהיגה ברכב ורק לאחר מכן ביקש שתחליף אותו בנהיגה, בעוד שהוא לא סיפר על כך בחקירותיו במשטרה. על כך השיב כי לא חשב שהענין עם איימן הוא פרט כה מהותי. ולגבי הנהיגה - **"אני ישבתי באוטו והייתי בשוק, ישבתי בכסא הנהג, הדלקתי את האוטו, שמתי הילוך, זזתי כמה מטרים כדי שהוא יוכל לצאת, בסוף אני מרגיש כאבים ואומר אני לא יכול לזוז, יצאתי ואז הבת באה והתיישבה. מדובר ב-2-3 מטר... לפעמים כשמקבלים מכות אפשר לזוז עוד כמה מטרים ואח"כ אתה נופל וזהו"** (עמ' 13, ש' 19).

לגבי מצבו הפיזי לאחר הארוע, סיפר שעשה פעולות בסיסיות. הוא קיבל אנשים במרפאה אשר ראו את מצבו הרפואי. "כל יום באו חברים. קליינטים שבאים וראו אותי במצב הזה, ראו שאני לא יכול לעשות, משהו שאפשר לתת אמרתי לבת שלי ואשתי תביאי זה וזה והם היו לוקחים והולכים. זריקות לא יכולתי לתת אלא אחרי זמן מה. לא זוכר כמה" (עמ' 14,

ש' 4).

המתלונן הסביר שלא רצה להשתתף בעימות עם הנאשם מפאת כאבים שסבל (עמ' 15, ש' 2).

המתלונן הופנה לקבלה/חשבונית מיום 30.10.13 (נ' 1), חמישה ימים לאחר ארוע התקיפה, בה נרשם שהעניק טיפול לכלב במרפאתו הפרטית כשהטענה היא שנתן זריקה לכלב. המתלונן הסביר כי החתימה היא אכן שלו, "קשקוש ביד שמאל", אך כתב היד לא שלו, וכי לא מדובר בזריקה אלא בכדורים נגד תולעים. המתלונן טען שלא יכול היה לתת זריקה כשיד ימין שלו שבורה ומגובסת. משהוטח בו שהמשיך לקבל לקוחות במרפאתו הפרטית בעוד שלא הלך לעבודה בירושלים, השיב - "אני התחלתי לקבל אנשים כי הייתי חייב להתחיל להרוויח כי אשתי לא עובדת. מה שיכולתי עשיתי. זה אסור?" (עמ' 15, ש' 27). הוא הכחיש כי קבע לאנשים תור נדחה וטען שקיבל אנשים שהגיעו ישירות למרפאה (עמ' 15, ש' 31).

הוגשו הודעות המתלונן מיום 25.10.13 שעה 12:54 (נ' 2) ומיום 26.10.13 שעה 14:14 (נ' 3).

יצוין, כי בסיפת דבריו בהודעה נ' 2, משנשאל אם יש לו מה להוסיף, ציין המתלונן - "כן יכול להיות שיש מצלמה בחנות של בעלי חיים" (ש' 27).

6. אשת המתלונן, י ק, העידה כי בעת שהיו בחנות החיות, קיבל המתלונן שיחת טלפון מהבת שנשארה ברכב ומיד רץ מהחנות על מנת לפתור את הבעיה. אשת המתלונן התעכבה מעט בחנות וכשיצאה ראתה את הנאשם עומד מול בעלה ומקלל אותו במילים קשות. היא חשבה שבזה הענין מסתכם והתיישבה במושב שליד כסא הנהג. החלון היה פתוח ואז הבחינה ב"נאשם מתחיל ורוצה להרביץ לבעלי, הוא כל הזמן אמר לבעלי בוא בוא, לא ידעתי לאן הוא רוצה ללכת, זה היה ברוסית. בעלי הסתובב ובזמן הזה הנאשם רצה לתת מכה ובעלי הגן על הפנים שלו עם יד ימין (מדגימה). הנאשם לקח את היד של בעלי והיכה בה את האוטו. אני יצאתי מהאוטו וזמן קצר לא ראיתי מה היה. כשאני התקרבת לנאשם ולבעלי, רציתי להפריד, בעלי היה מכופף קצת. אני והבת שלי גם יצאה מהאוטו והתחלנו להפריד. בזמן הזה האמא של הנאשם גם מקללת וצעקה לנאשם תן לו, תן לו. לא אמרה מספיק, מה אתם עושים. אמא של הנאשם התחילה להרביץ לי מאחור (מדגימה) ולבת שלי. באותו זמן הגיעו שני ערבים ותפסו את הנאשם והוא ממשיך לתת מכות ברגליים, תוך כדי שהם תופסים אותו. בעלי התכופף כי היד כאבה לו. ראיתי שהוא קיבל מכה בצלעות מהרגל של הנאשם (מדגימה על צד ימין). אני לא זוכרת ימין או שמאל" (עמ' 16, ש' 25). לדבריה, המתלונן נכנס לרכב והחל לנהוג. "הוא יכל רק 3 מטרים, קצת עמד בצד, ואמר היד שלי במצב נוראי, אני לא יכול בכלל... בזמן שבעלי קצת נסע, בזמן הזה הבת שלי ירדה כדי להחליף את בעלי, אז הבת שלי צילמה את מספר הרכב של הנאשם" (עמ' 17, ש' 6). המתלונן ואשתו ניגשו לקופת חולים שם אובחן שבר ביד. הם ניגשו לתחנת המשטרה להגיש תלונה ולמחרת התגברו הכאבים. המתלונן פונה לבית חולים שם אובחן שבר נוסף בצלעות. לדברי העדה המתלונן לא יכול היה להשתתף בעימות מול הנאשם, מפאת מצבו הרפואי, לכן העימות בוצע עמה (עמ' 18, ש' 1).

7. בחקירה הנגדית, סיפרה העדה שלאחר שהמתלונן קיבל את שיחת הטלפון מהבת, כששהה בחנות החיות, "הוא פשוט רץ. אמרתי לו תעצור, הוא אמר אח"כ אח"כ ויצא" (עמ' 18, ש' 19). העדה הופנתה לדבריה בעימות, שם סיפרה, לכאורה, שהפסיקו את הקניות באמצע ויצאו מהחנות. היא השיבה כי "יש המון שגיאות (בעימות), שם כתוב

גם אחותי ואין בכלל אחותי... לא אמרתי בדיוק. רציתי עוד לקנות אבל בעלי כבר שילם ויצא" (עמ' 18, ש' 23). היא יצאה מהחנות זמן קצר אחרי המתלון (עמ' 18, ש' 32). כשיצאה מהחנות הבחינה בנאשם עומד מול המתלון, ליד רכב המתלון, בצד הנהג מאחור. היא לא הבחינה בנאשם או חזו בידו משקפי שמש וארנק, אך סיפרה שמשקפי המתלון היו על החולצה (עמ' 19, ש' 9). משהוטח בעדה שאינה יכולה לשלול שהמתלון דחף את הנאשם, השיבה שאכן לא ראתה כי הגיעה מאוחר יותר, אך הדגישה שמדובר במתלון "חלש מאוד, יש לו בעיות בלב, חולה סרטן, יש לו במח ציסטה... הוא צריך להתחיל לקבל הקרנות" (עמ' 19, ש' 17). העדה אישרה ששמעה את הנאשם אומר למתלון "אם זה היה קורה ברוסיה, זה היה נגמר אחרת, היו מתנהגים איתו אחרת" (עמ' 19, ש' 30). יחד עם זאת, לא ידעה להסביר מדוע סיפרה בתה בהודעתה במשטרה שהמתלון אמר לנאשם "בוא אם אתה כזה" (עמ' 20, ש' 5). העדה הסבירה "בעלי היה מול הנאשם, עשה חצי סיבוב ואמר לנאשם בוא לדבר. הם רוצים לפתור את הבעיה, אני לא יודעת איך הנאשם רצה לפתור את הבעיה. בעלי רצה בשלום... זה לא אומר שהם הולכים לעשות קרב" (עמ' 20, ש' 7). העדה הסבירה שהנאשם והמתלון עמדו ליד הדלת האחורית של רכב המתלון, "בעלי מתחיל להסתובב ובזמן הזה הנאשם רוצה לתת לו מכה בפנים. בעלי הגן על הפנים שלו עם היד (מדגימה), הנאשם לקח לו את היד ושבר לו אותה על האוטו... לא היה לו מספיק מקום להסתובב, הוא רק הפנה את הגוף שלו... הוא קיבל מכה ביד, לא בפנים" (עמ' 20, ש' 26). בשלב זה, יצאה העדה מהרכב, ולכן לא ראתה את המתלון והנאשם למספר שניות. אולם לאחר מכן, ראתה שהנאשם נתן למתלון בעיטות ברגליים (עמ' 21, ש' 8). היא הדגישה שראתה את המתרחש, גם מתוך הרכב, "פשוט מאוד סובבתי את הראש (מדגימה)" (עמ' 21, ש' 15). העדה הופנתה להודעתה השניה שם סיפרה "אני ראיתי שהבחור ההוא (הנאשם) נתן לו (למתלון) מכת אגרוף לפנים ונפלו לו המשקפיים", בעוד שבעדותה סיפרה שלא היה אגרוף לפנים. על כך השיבה העדה כי סיפרה במשטרה מה שראתה כפי שהעידה, "אני לא יודעת למה הם כתבו ככה. דווקא הם שאלו אותי, הוא נתן בפנים, אמרתי לא, לא ראיתי" (עמ' 21, ש' 21). לדבריה, הודעתה לא הוקראה לה בטרם חתמה עליה, "אני לא יכולה לקרוא כל כך מהר. ראיתי ככה שבסדר וחתמתי. סמכתי עליו" (עמ' 21, ש' 26). העדה הופנתה לעימות שבוצע בינה לבין הנאשם שם אמרה בתגובה לאימרת הנאשם לפיה רק דחף את המתלון ולא נתן לו אגרופים, "זה לא נכון, בעלי לא נפל, אני ראיתי בוודאות שהוא נתן אגרופים". על כך השיבה העדה - "חשבתי שאגרופים זה מכה שהוא שובר את היד. לא שמתי לב אם זה רבים או יחיד. אני בכיתי שם... זה הכל בגלל שאני לא יודעת מה זה אגרופים. אני התכוונתי למכות... הם הסבירו לי כאילו זה מכות. ככה אולי יותר קל להם לכתוב. אני לא מכירה את המילה אגרוף בכלל. המילה הזו לא יצאה ממני. אני חשבתי שאגרוף זה מכות" (עמ' 22, ש' 6).

העדה השיבה שהנאשם לא תקף אותה ואת בתה וגם הן לא תקפו אותו, אלא ניסו להפריד בין הנאשם למתלון. לדבריה, "הנאשם כל כך חזק, אני פשוט אין לי כח מספיק לזה. בזמן הזה הגיעו שני פלסטינאים ותפסו את הנאשם. תודה רבה להם. הוא היה במצב כזה אגרסיבי ואני חושבת שלבעלי לא צריך הרבה, הוא יכול פשוט להרוג אותו" (עמ' 23, ש' 10).

העדה סיפרה שאמו של הנאשם התקרבה אליה, תוך שהיא מקללת וידה נגעה בגופה. לדבריה, סיפרה זאת גם בחקירתה במשטרה, אך החוקר לא התרכז בפעולותיה של האם ואמר לה "עזבי אותה, בת 70 או משהו כזה ולא כתב את זה... היא מבוגרת ומסכנה כזאת" (עמ' 23, ש' 19). העדה הכחישה כי המתלון היכה את אמו של הנאשם והסבירה שהיא עמדה בצד של הנאשם וכלל לא התקרבה למתלון (עמ' 23, ש' 29).

העדה אישרה שהטיחה בנאשם דברים ברוסית בזמן העימות והחוקר ביקש ממנה לדבר בשפה העברית. לדבריה אמרה לו "מה אתה עשית? במקומך אני הייתי מבקשת סליחה" (עמ' 24, ש' 24). משנשאלה אם אמרה לו "אני הייתי משלמת

כסף", הכחישה (עמ' 24, ש' 26). העדה נשאלה שוב על ענין זה ונאמר לה שהנאשם טוען שאמרה לו שניתן לפתור את כל הבעיה הזו אם ישלם כסף. על כך השיבה העדה - "לא. לא אמרתי את זה. אני אמרתי שעכשיו בעלי לא יכול לעבוד וזה פרנסה שלנו. אני לא עובדת ויהיה לנו קשה. חוץ מזה שהמצב הבריאותי שלו הוא כזה קשה ולא טוב" (עמ' 24, ש' 28).

הוגשו הודעות אשת המתלון מיום 25.10.13 שעה 13:43 (נ/4) ומיום 26.10.13 שעה 13:23 (באזהרה בחדש לתקיפת הנאשם) (נ/5).

8. **בתו של המתלון, א א**, העידה כי ביום הארוע נשארה ברכב המתלון שהוא ואמה נכנסו לאחת החנויות במרכז המסחרי. כעבור 5 דקות ניגש אליה הנאשם, צעק וצרח "איך אתם חונים, למה אתם חונים" והיא הסבירה לו שעוד שניה יזיזו את הרכב. היא התקשרה לאביה וביקשה שיגיע להזיז את הרכב. המתלון יצא כעבור דקה ואחריו יצאה אמה. האם נכנסה לרכב והיה "בלאגן" בין אביה לנאשם, שכל הזמן צרח וקילל ברוסית קללות גסות. "הוא ניגש לאבא, היו צרחות וראיתי שהנאשם דחף את אבא שלי על האוטו, שמעתי בום, באותו רגע יצאתי החוצה כדי להפריד ביניהם. איך שהוא ניסיתי להפריד ביניהם, ניסיתי לדחוף אותו. גם אמא של הנאשם היתה שם וצרכה תן לו עוד מכות. ואז גם ניגשו עוד שניים שאני לא מכירה אותם, זה אלה שבעצם עזרו להפריד ביניהם. האירוע נגמר בכך שהפרידו ביניהם ואבא פשוט הזיז את האוטו לכמה מטר ולפני זה רציתי לצלם את המספר של הרכב ואמא של הנאשם עמדה ולא רצתה לתת לי לצלם. אחרי שאבא הזיז את האוטו ועמד בצד, אבא רעד, ואמר שהוא מרגיש לא טוב ואז אני יצאתי להחליף אותו ואז היתה לי הזדמנות לצלם את כל הרכב. אחרי זה אבא שלי ניגש לשותות מים, וברגע שהוא קצת נרגע לקחו אותו לקופת חולים לראות אם יש חשש או משהו" (עמ' 26, ש' 23).

לדברי העדה, כל הארוע התרחש בשפה הרוסית. היא ישבה בספסל האחורי מצד ימין והכל התרחש מעבר לחלון האחורי שמאלי. היא ראתה שהנאשם ניגש לאביה "בדחיפה", הכל התרחש בשניות, וראתה את המתלון עם היד על הרכב. "כשיצאתי מהרכב ראיתי שהנאשם החזיק את אבא שלי ודחף אותו, ברגע ששחררנו אותו, אבא שלי קצת התקפל. אמא של הנאשם כל הזמן היתה בתמונה, היתה צורחת. היא צרכה תן לו מכות, אל תשחרר אותו" (עמ' 27, ש' 12). העדה הוסיפה שכשיצאה מהרכב הנאשם נתן למתלון "בעיטות עם הרגליים לאיפה שהוא פגע" (עמ' 27, ש' 21). היא הכחישה שהיכתה את הנאשם וטענה שביקשה להפריד ביניהם.

9. **בחקירה הנגדית**, אישרה העדה כי יתכן ולא מיד הגיבה לקריאותיו של הנאשם כי התעסקה בטלפון הנייד שלה (עמ' 28). היא אישרה כי יתכן וראתה בידי הנאשם משקפי שמש. עוד הדגישה כי זכרה שראתה את הארנק והמשקפיים של אביה על הריצפה לאחר הארוע (עמ' 29, ש' 9). היא גם אישרה ששמעה את הנאשם אומר למתלון "אם זה היה קורה ברוסיה זה היה נגמר אחרת" (עמ' 29, ש' 13). משהופנתה העדה לאמרתה במשטרה לפיה המתלון השיב לנאשם "בוא אם אתה כזה", טענה שלא זכרה שהיה דבר כזה (עמ' 29, ש' 26), אך לאחר מכן, ריככה תשובתה ואמרה שאינה זוכרת או שהחוקר לא הבין אותה (עמ' 30, ש' 1). העדה הכחישה שעובר להכאת המתלון על ידי הנאשם הניף המתלון את היד ונתן לנאשם מכה בפנים (עמ' 30, ש' 19). העדה השיבה כי לא ראתה אגרופים. לאחר שהופנתה להודעתה במשטרה שם סיפרה "הבחור המשיך להרביץ בכל הכח במכות אגרופים ואני קפצתי מהרכב וניסיתי להפריד" - השיבה "כי זה היה לפני ולא אחרי. מכות בשבילי זה גם אגרופים. מכה ואגרופ זה אותו דבר. אני מעל 20 שנה בארץ. בשבילי מכות זה גם אגרופים" (עמ' 30, ש' 29). **העדה הופנתה להודעתה בה נשאלה במפורש אם**

ראתה את הנאשם בועט באביה והיא השיבה שלא ראתה ואילו בבית המשפט העידה שראתה את הנאשם בועט באביה. על כך השיבה "אני ראיתי שהוא בעט בו" והכחישה כי תיאמה גירסאות עם אביה ואמה (עמ' 31, ש' 3). העדה הכחישה כי היא ואמה התנפלו על הנאשם והיכו אותו. כן הכחישה כי אביה תקף את הנאשם והותיר בה סימן כחול (עמ' 31).

הוגשו הודעות בתו של המתלון מיום 25.10.13 שעה 13:21 (נ/6) ומיום 26.10.13 שעה 13:51 (באזהרה בחשד לתקיפת הנאשם) (נ/7).

10. **אסיפאן טראייה**, רוכל מחברון המוכר שמיכות פוך ושהה בחניון בו ארע הארוע, העיד כי שמע צעקות, התקרב ברגל וראה "שני אנשים, אחד היה עומד והשני היה צועק. זה שעמד ליד האוטו היה עם שפם, לא גבוה (המתלון - א.ש.) והיה עוד אחד גבוה יותר ממנו (הנאשם - א.ש.). התקרבותי קצת, דיברתי עם הגבוה שהיה צועק והיתה עוד אשה על ידו, היא היתה זקנה, עמדתי ביניהם. הוא היה מקלל אותו בעברית. היה אומר לו בן זונה, מילים כאלה וגם היה מדבר ברוסית. אני עמדתי ביניהם. הבן אדם ליד האוטו היה מרגיש לא טוב, מה קרה אני לא יודע. היה כזה פלסטיק חיצוני של החלון שבור. אני עמדתי ביניהם באמצע, הגבוה רצה כמה פעמים להרביץ לשני, עמדתי, הפרדתי ביניהם, דיברתי איתם בעברית, מספיק, אתם זקנים. השני לא היה עושה כלום. אחרי זה הזקנה גם תפסה את הגבוה וגם דיברה איתו ברוסית, ולאט לאט עזרתי לה, ולאט לאט לקחנו אותו לאוטו שלו, אמרנו מספיק, די, אתם כבר זקנים, לא יפה לעשות ככה. היתה זקנה עומדת ליד האוטו והבת של הבחור השני, הנמוך יותר, רצתה לצלם את האוטו. הזקנה לא נתנה לה אפשרות לצלם אבל אחרי זה נסעו באוטו וראיתי שהיא כן הצליחה לצלם" (עמ' 32, ש' 30). העד הופנה לכך שבהודעה במשטרה אמר ש"הבן אדם שלא בסדר הוא רזה שמנסה להכות את הבחור השמן" והסביר, כי "השמן הנמוך היה ליד האוטו ולא עשה כלום... והגבוה היה רוצה להתקרב ואמרתי לו מספיק, די. הזקנה החזיקה אותו והולכנו אותו לאוטו" (עמ' 33, ש' 17). עוד הבהיר כי אם אמו של הנאשם לא היתה תופסת אותו הוא היה מכה את המתלון, לכן, החזיק אותו יחד עם אמו כדי שלא ייגש למתלון (עמ' 33, ש' 23).

בחקירה הנגדית סיפר העד כי הוא לא מכיר את המתלון באופן אישי, אלא הוא קנה ממנו דברים. לדבריו, המשטרה הגיעה אליו וטענה שראתה אותו במצלמת אבטחה. הוא הכחיש שיש למתלון מספר הטלפון שלו. לדבריו, לא רצה למסור עדות ולא רצה להגיע לבית המשפט, שכן הדבר כרוך בהפסד יום עבודה. גם כך הפסיד חמישה ימי עבודה שכן נדרש להגיע לתחנת המשטרה, לבית המשפט, להגיש בקשה להיתר כניסה לישראל ועוד. העד הסביר כי הוא לא יודע מי התחיל בארוע האלימות ולא ראה מי הפריד בין הנאשם למתלון. עוד הסביר כי בזמן שאחז בנאשם יחד עם אמו, לא ידע אם הנאשם ביקש להתקרב למתלון כדי להכות אותו או כדי לדבר עמו. המתלון אמר לעד שהוא לא מרגיש טוב ושהנאשם שבר לו את הפלסטיק ברכב (עמ' 34-35).

בחקירה החוזרת הופנה העד להודעתו במשטרה שם ציין כי הנאשם ביקש להתקרב למתלון על מנת להכות אותו ואם לא היה מונע זאת ממנו, היה מכה אותו. על כך השיב העד "אני לא יודע מה היתה הכוונה שלו. תוך כדי צעקות הוא ניסה להתקרב שלוש פעמים... אני מדגים שהוא התקרב ומנופף עם הידיים באוויר" (עמ' 35, ש' 23).

11. **יהודה גיני**, חוקר בתחנת אריאל, היה אחראי על החקירה בתיק. הוא ניגש למקום הארוע יום למחרת על מנת

לאחר עדי ראיה אך לא היו כאלה (מזכר מיום 27.10.13, ת/2). הוא אף ערך עימות בין הנאשם לבין אשת המתלונן, עימות אשר הוקלד על ידי השוטר דקל חיים (עימות מיום 27.10.13 שעה 13:28, ת/3). כמו כן, גבה את הודעתו השניה של הנאשם מיום 27.10.13 שעה 11:08 (ת/4).

בחקירה הנגדית השיב כי אמנם המתלונן אמר שאימון, בעל החנות, היה עד לארוע, אך מאחר ואימון השיב שלא ראה את הארוע ואין מצלמת אבטחה שמכסה את האזור לא היה טעם לזמנו לחקירה (עמ' 37, ש' 19). לדברי החוקר, לאחר שתישאל את אימון באזור הגיע לעד אסיפאן מחברון אשר לא היה מעוניין להיות מעורב. לאחר שלקח אותו לתחנת המשטרה ו"ניטרל" אותו מהלחצים של הסביבה נאות לספר את שראה (עמ' 37, ש' 25). בענין זה הוגש מזכר מאת רס"ב גוזיף חאכי מיום 25.10.13 (ת/1) לפיו אימון מסר לו שהיה בחנות ולא ראה את הארוע וכי לאחר בדיקה במצלמת האבטחה לא נקלט הארוע במצלמה שכן זו מכוונת לפתח החנות ואילו הארוע התרחש בצד.

לגבי העימות - השיב העד כי אין חובה שבדין לתעד את העימות בהקלטה או בתיעוד חזותי וחזקה על הקלדן שהקליד הכל. ביחס לדברי אשת המתלונן לפיהם המילה "אגרוף" לא יצאה מפיה השיב החוקר "אין לי ספק שהיא אמרה את זה. אנחנו לא שמים מילים בפה של אנשים בעימות. מה שכתוב זה מה שהיה" (עמ' 38, ש' 20). לדבריו, אם נטען על ידי הנאשם ואשת המתלונן ששוחחו ברוסית בעת העימות, אזי ככל הנראה עצר בעדם (עמ' 38, ש' 26). העד הביע פליאה על כך שלא נרשמה הערה בעימות על חילופי דברים ברוסית בין הנאשם לאשת המתלונן.

12. **אלכסנדר נוביקוב**, חוקר במרחב שומרון, זימן את המתלונן לתחנה על מנת לחקור אותו באזהרה, לאחר שהנאשם מסר בחקירתו כי הותקף על ידו. לדבריו, ביום 26.10.13, הגיע המתלונן לתחנה והעד החליט לתעד ולצלם אותו שכן היה במצב בריאותי ופיזי קשה (תמונה מיום 26.10.13, ת/5; מזכר מיום 26.10.13, ת/6). לדבריו, "התמונה הזאת שווה אלף מילים". העד כתב בהודעת המתלונן (נ/3) שהוא מתייגר מכאבים, נתמך, יד מגובסת על מתלה, צורח, סובל מכאבים, הוא לא הצליח לעלות לקומה השניה, וגביית ההודעה נפסקה עקב מצבו הרפואי (עמ' 39, ש' 26).

בחקירה הנגדית לא זכר העד אם אשת המתלונן קראה את הודעתה בטרם חתמה עליה. לדבריו, הוא תמיד מציע לנחקר לעבור על הודעתו, והוא בוחר אם לעבור עליה ואם לחתום (עמ' 40, ש' 20). הוא חקר את העדה בשפה העברית למרות שהוא דובר רוסית. הוא לא חש צורך לעבור לשפה הרוסית. העדה לא העלתה בפניו בעיה שאינה יודעת על מה היא חותמת. יתכן שאת המילה "אגרוף" אמרה בשפה הרוסית, זאת בנוסף למילה או שתיים נוספות. לדבריו "אין מצב שהיא אמרה מכות ואני רשמתי 'אגרוף'" (עמ' 41, ש' 8). העד נשאל כיצד יכול לדעת אם המתלונן, כשהגיע להיחקר תחת אזהרה, לא עשה הצגות והעמיד פני סובל. על כך השיב שב-10 השנים בהן משמש כחוקר פיתח יכולת להתרשם. הוא ראה את הבעת פניו של המתלונן ואת העובדה שנתמך על ידי שניים (עמ' 41, ש' 15). עוד העיד כי יתכן שהיה צריך לשאול את המתלונן אם אמר לנאשם, לאחר שזה הטיח בו שברוסיה היו מתנהגים אליו אחרת, "בוא נראה אותך". ואולם, כאמור, החליט להפסיק את חקירת המתלונן באמצע נוכח מצבו הרפואי, שכן "להמשיך זה לאבד צלם אנוש, אני מבין שצריך לעשות עבודה בתיק, אבל מי שמתייגר מולי לא צריך לאבד צלם אנוש ולעשות חקירה בכל מחיר. יש מחיר שאני לא מוכן לקחת. העדפתי שמיד יקבל טיפול רפואי על טובת החקירה (עמ' 42, ש' 8).

13. **דקל חיים**, שירת בזמנו במשטרה, צילם את הנזקים שנגרמו לרכב המתלונן וערך על כך מזכר (ת/8; ת/9). בחקירה הנגדית, הופנה העד לעימות בין הנאשם לאשת המתלונן (ת/3) שם כתב מפי הנאשם, בש' 46, "אני נתתי מכה ראשונה למה אני נתתי מכה אני לא יודע, בהתחלה על מה שהוא נתן לי אני עניתי לו נתתי לו אגרוף

אחד אני חושב לכיוון פנים הכל היה מהר, אחר כך שתי נשים משתי צדדים החזיקו אותי ונתנו לי מכות משתי הצדדים. הוצע לעד, על בסיס גירסתו המכחישה העקבית של הנאשם בהודעותיו, כי הדברים נרשמו במשובש. העד אישר ש"בעימות זה קשה, שני אנשים מדברים" (עמ' 43, ש' 25). לגבי השורה הנדונה הסביר העד - "לפי מה שאני זוכר, הוא אמר את זה עם סימן שאלה, דהיינו, 'אני נתתי מכה ראשונה? למה אני נתתי מכה אני לא יודע'" (עמ' 43, ש' 26). לגבי המילה "אגרוף", טען העד כי רשם את המילה מפיה של אשת המתלונן ולא החליף דברים על פי ההגיון שלו (עמ' 44, ש' 1).

14. **ד"ר אבירן נמרוד**, מתמחה בכיר שנה רביעית במרכז רפואי רבין בתחום כירורגיה כללית וטראומה, התייחס לתעודה רפואית מיום 28.10.13 שערך ביחס למתלונן (ת/12). בתעודה הרפואית כתב העד כי המתלונן כבן 60 הותקף לפני 3 ימים על ידי אדם זר. הוא נחבל ביד ימין ובבית החזה מימין. טופל בקופת חולים וגובסה אמת ימין עם שבר באולנה שליש דיסטלי עם תזוזה. בצילום צלעות חשד לשבר בצלע 9, מזה יומיים כאבים חזקים בבית חזה מצד ימין. היום קושי וכאבים בנשימה. בבדיקה רגישות עזה בבית חזה מצד ימין. לדברי העד, הממצאים התאימו לתלונת המתלונן (עמ' 45, ש' 26). לדבריו, השבר ביד הוא בחלק המרוחק לכיוון כף היד. שבר עם תזוזה מחייב קיבוע מיידי בשל סכנה לפגיעה עצבית ולפגיעה בכלי דם (עמ' 46, ש' 1). לגבי החשד לשבר בצלע - אין לכך משמעות טיפולית, מלבד **מנגנון הפגיעה המעיד על עוצמת הפגיעה בבית החזה, פגיעה ממוקדת וחזקה** (עמ' 46, ש' 8). הרופא העיד כי לא נראה ששני מוקדי הפגיעות - השבר ביד ימין והחשד לשבר בצלע 9 - נגרמו ממכה בודדת, שכן מדובר בשני דברים מרוחקים, מה שנקרא בעגה הרפואית "מולטי טראומה", פגיעה רב מערכתית (עמ' 46, ש' 22).

בחקירה הנגדית אישר הרופא שחבלה בחזה יכולה להיגרם גם כתוצאה מנפילה. עוד הסביר כי אותה נפילה יכולה לגרום לחבלות באיזורים שונים בגוף, דהיינו גם ביד וגם בצלע (עמ' 48, ש' 1). עוד הסכים הרופא כי לאדם מבוגר החולה במחלת סרטן יש סיכון גבוה יותר לבריחת סידן מהעצמות ואם זה המצב חבלה מתונה עלולה לגרום לנזקים חמורים יותר (עמ' 48, ש' 8).

15. **ד"ר בנימין קרימולובסקי**, מומחה ברפואה גרעינית, התייחס לתעודה רפואית מיום 6.11.13 בדבר מיפוי עצם שנערך למתלונן (ת/13). הבדיקה בוצעה לצורך אבחנה בשל תלונה על חבלה ביד ימין ובצלעות. במקרה של המתלונן הבדיקה הצביעה על ממצאים המתאימים לשבר ביד ימין ובאזור צלעות 9-10 (עמ' 49, ש' 14). ממצאים אלה לא התאימו לשינויים ניווניים (עמ' 49, ש' 21). בחקירה הנגדית עמד על כך הרופא שמדובר באבחנה לשברים, למרות המינוח בו נקט בתעודה הרפואית ("יכול להתאים לשברים") (עמ' 50, ש' 16). הממצאים יכולים להתאים גם לנפילה (עמ' 51, ש' 11). שני השברים יכולים להיגרם מאותה נפילה (עמ' 51, ש' 12).

וראה תעודות רפואיות נוספות בקשר למתלונן - **ת/10; ת/11; ת/14**.

פרשת ההגנה

הנאשם

16. בהודעה מיום 25.10.13 שעה 15:30 (ת/4א') סיפר הנאשם כי ביום הארוע, בין השעות 09:00 ל-10:00, נכנס לקנות דברים בחנות וכשחזר ראה שרכבו היה חסום. ברכב החוסם ישבה בחורה והוא ביקש ממנה שמישהו יזיז את

הרכב, אך היא לא השיבה לו. הוא חיפש את הנהג במשך 5 דקות ואז הופיע המתלונן. הם דיברו אחד לשני "בצורה לא טובה". לנאשם היה ביד כסף, משקפיים "ועוד דברים קטנים" והמתלונן נתן לו מכה בפנים במשך השיחה. הנאשם החזיר לו. לאחר מכן, יצאו שתי בחורות ונתנו לו מכות מאחורי גבו. אמו יצאה מהמכונית שלו, התחילה לצעוק והכל הסתיים. הנאשם נשאל איך בדיוק החזיר למתלונן והשיב "אני לא יודע איך זה קרה אחרי שקיבלתי מכה בפנים הכל היה בצורה אוטומטית". הנאשם לא ידע להסביר כיצד נשברה ידו של המתלונן ואמר "יכול להיות שהוא נפל... הוא הראשון שנתן לי מכה בפנים". הנאשם טען "אם יש שבר ביד בגלל שנתן לי מכה בפנים אגרוף". הנאשם הכחיש כי בעט במתלונן והסביר: "הוא נתן לי קודם אגרוף ואני החזרתי לו אותו דבר". הנאשם סיפר שאמר למתלונן "אם היינו ברוסיה הייתי מדבר איתו אחרת אבל אחרי זה הוא נתן לי מכה בפנים". הנאשם אישר כי משקפיו של המתלונן נפלו, אך טען שגם משקפיו שלו נפלו, לרבות ארנקו. הנאשם שב וטען כי "היד שלו נשברה נראה בעת שנתן לי מכה בפנים". משנשאל אם אמו התערבה, השיב "היא אמרה שהם יפסיקו להרביץ לי". הנאשם הכחיש כי הגיעו אנשים נוספים להפריד בינו לבין המתלונן וטען שהארוע הפסיק כאשר אמו צעקה. משנשאל הנאשם אם נשאר לו סימן בפנים כתוצאה מהמכה שקיבל, לכאורה, מהמתלונן, השיב "לא אין סימנים אבל הוא נתן מכה... אם יש לו בעיה ביד זה בגלל שנתן לי מכה בראש".

בהודעה מיום 27.10.13 שעה 11:08 (ת/4) סיפר הנאשם כי הוא מדבר וקורא עברית וכי הוא 15 שנים בארץ, עובד כמתכנת מחשבים. הנאשם טען שהמתלונן נתן לו מכה ראשון והוא "חושב שהוא נשבר יד וצלעות בגלל שהוא נפל אני לא רציתי לעשות לו נזק וחבל שככה קרה". הנאשם טען שנאלץ לדחוף את המתלונן כי שתי הבנות - אשתו ובתו - הרביצו לו משני הצדדים - "משני הצדדים היו בנות שהרביצו לי והוא היה מקדימה ואני דחפתי אותו ובגלל זה נשבר הגוף ולא היה לי ברירה". הנאשם הודה כי הוא חזק מהמתלונן אך טען שהמתלונן כבד ממנו. הוא שב ואמר כי דחף אותו באופן איסטינקטיבי. הנאשם טען שהמתלונן שבר את היד ואת הצלע "זה בגלל שהוא שמן, בגלל שהוא נפל והרצפה לא ישרה הכל שם אבנים ויכול להיות שהוא נפל על אבנים, אני לא יודע לאן הוא נפל לא ראיתי בגלל שתי הבנות שהיו משני הצדדים, אני דחפתי אותו כששתי הבנות היו כבר בחוץ".

בעימות מיום 27.10.13 שעה 13:28 (ת/3) טען הנאשם שאמר למתלונן ברוסית "איך אתה מדבר איתי מה אתה עשיתי אם היינו ברוסיה אתה היית מדבר איתי בצורה אחרת והיה זמן שאני הייתי מדבר איתו והוא נתן לי מיידי מכה בפנים". אשת המתלונן הטיחה בו כי אמר למתלונן "בוא איתי בוא איתי", אז המתלונן הלך אחריו והנאשם הסתובב ונתן לו מכה, הוא תפס למתלונן את היד ושבר אותה על הרכב של המתלונן. אז הוא גם נתן אגרופים למתלונן והיא ניסתה להפריד, אך לא ניתן היה לעשות כן, כי הנאשם המשיך גם בבעיטות. אז הגיעו שני ערבים שהפרידו. הנאשם הכחיש כי תפס את ידו של המתלונן ושבר אותה על הרכב. לגבי הנזק ברכב טען הנאשם "יכול להיות שהרכב היה שבור לפני זה". הוא הטיח באשת המתלונן שהיא ובתה תפסו אותו משני הצדדים. אשת המתלונן הטיחה בנאשם כי היא ראתה אותו נותן אגרופים, לידיים, לצלעות לחזה, אך לפניו היא לא ראתה. בשורה 46, אותה שורה אליה התייחס העד חיים דקל, אמר הנאשם: "אני נתתי מכה ראשונה למה אני נתתי מכה אני לא יודע, בהתחלנו על מה שהוא נתן לי אני עניתי לו נתתי לו אגרוף אחד אני חושב לכיוון פנים הכל היה מהר, אחר כך שתי נשים משתי צדדים החזיקו אותי ונתנו לי מכות משתי הצדדים".

17. בעדותו בבית המשפט סיפר הנאשם כי הוא בן 54, בעל תואר שני, עובד כמתכנת מחשבים. יש לו 2 ילדים, האחד סטודנט לרפואה והשניה עובדת כאחות. לדבריו, ביום הארוע הגיע למרכז הקניות באריאל וקנה ירקות. כשבא

לצאת עם הרכב ראה שרכב אחר חסם אותו. הוא ניגש לרכב המתלונן, שם ישבה בתו, ואמר "באוויר" שהוא צריך לצאת ושמישהו יגיע. בתו של המתלונן התעלמה ממנו, "**לחצה על הכפתור וסגרה את החלון**". הנאשם לא שם לב אם מפתח הרכב היה בסוויץ' או לא (עמ' 53, ש' 18). הוא עבר בין החנויות במקום ושאל מיהו בעל הרכב החוסם. לדבריו, הוא חיפש את הנהג יותר מ-5-8 דקות (עמ' 53, ש' 31). כשהגיע המתלונן אמר לו הנאשם "**נו נו, תצא תצא, אין לי זמן. הוא דיבר איתי מאוד בחוצפה, הוא אמר אם אני לא אצא מה תעשה? ככה. אמרתי לו אם לא היינו בארץ אלא בברית המועצות, אני מדבר איתך בצורה אחרת. אולי אני לא צודק. אולי אמרתי חריף, אבל לא קיללתי את אמא שלו ואת המשפחה שלו**" (עמ' 54, ש' 9). הנאשם סיפר שהבין שהמילים שלו מאוד מרגיזות את המתלונן. "**הוא אמר בוא אלי, בוא אלי, עם תנועת יד והתחיל ללכת הצידה. אני עשיתי כמה צעדים לקראתו, אח"כ חשבתי מה אני הולך אחריו, והסתובבתי ורציתי לצאת וקיבלתי מכה בראש מהמתלונן (מצביע על צד ימין של ראשו). אני אפילו לא ראיתי איך הוא נתן לי מכה כי הספקתי להסתובב וכל מה שהיה לי ביד, נפל. נפלתי על הרצפה ובלמתי את הנפילה עם שתי ידיים (מדגים). אח"כ ראיתי שהוא מתקרב אלי. היה לי פחד כי לפני שניה קיבלתי מכה בראש, ואני אפילו לא יכול להגיד איך דחפתי אותו, איך זה היה. אני הייתי עצבני וזה היה אצלי אינסטינקטיבי, ראיתי אותו מול הפנים. לא ברחתי כי אי אפשר לברוח. יש כמה סיבות. אני לא חשבתי לברוח. זה היה בשניות. כשהוא התקרב אלי, אני הרמתי את עצמי מהריצפה, ומיד כשהתרוממתי דחפתי את שתי ידי קדימה כלפי המתלונן ודחפתי אותו. אני ראיתי שהוא נפל לכיוון המכונית שלו, לא ישר... בזמן שדחפתי אותו עם שתי ידיים, אני גם נהדפתי אחורה כמה צעדים... ראיתי שהוא נפל על האוטו, לא שמתי לב באיזו צורה. אח"כ אשתו והבת שלו יצאו מיד מהאוטו ומתחילות להרביץ לי... אח"כ הגיעה אמי, בת 79, היא תעיד כאן, והיא רצתה לשחרר אותי משתי הבנות, אבל המתלונן נראה לי שהוא קם, אבל אח"כ הוא לא ביצע עוד פעולות אלא ראיתי אותו מתיישב ליד האוטו שלו על הרצפה" (עמ' 54, ש' 15).**

הנאשם אף התייחס לעד אסיפאן שהגיע להפריד - "**אח"כ הגיע הערבי, אני יודע מה הוא אמר, אבל הערבי שהעיד בבית משפט הוא לא אותו ערבי שהיה באמת שם, והוא שחרר אותי מהנשים. הוא משך את אשתו של המתלונן ממני, אח"כ את הבת של המתלונן עד שהוא שחרר אותי**" (עמ' 55, ש' 2). הנאשם סיפר שבתו של המתלונן צילמה את מספר הרכב שלו והמתלונן נהג ברכבו עד ליציאה מהחניון (עמ' 55, ש' 8). כעבור שעתיים זומן הנאשם לחקירה במשטרה. כשהחוקר אמר לו שנשברה למתלונן היד, סבר שהוא צוחק עימו והשיב לו שיתכן שקרה כן בשל המכה שנתן לו המתלונן בפנים (עמ' 55, ש' 11). הנאשם הכחיש שאמו, בעת הארוע, צעקה "תתן לו תתן לו". הוא הסביר שהיא ניסתה למשוך את אשת הנאשם ובתו מעליו (עמ' 56, ש' 9). **הנאשם העיד שלא ראה לאן המתלונן נהג עם רכבו לאחר הארוע, למשטרה או לחנות אחרת** (עמ' 56, ש' 20). הנאשם נשאל למה התכוון כשאמר לשוטר שעייב אותו "אני יכול להוכיח שלא אני התחלתי" (נ/8) והשיב כי סבר שיש מצלמות אבטחה בחנויות וניתן לראות מי נתן מכה ראשון (עמ' 57, ש' 3).

לגבי העימות, טען הנאשם כי היה אזוק בידיו וברגליו ולא יכול היה להדגים לבקשתו. אשת הנאשם פנתה אליו ברוסית ואמרה לו "**אתה יודע שהמצב הכלכלי שלנו לא כל כך טוב, הבעל שלי לא עובד, מה יש אצלנו, אין לנו כסף, המצב שלנו קשה, אני לא מאמינה שישחררו אותך בזמן הקרוב, אם אתה נותן לנו כסף, אפשר לסגור את העניין**". הנאשם בחר שלא להשיב לה כי הבין שהשוטר נגדו וכי ירשום שהשניים שוחחו ברוסית (עמ' 57, ש' 21). הנאשם הסביר שחתם על טופס העימות לאחר שישן שעה אחת בלילה, לא שתה מים וידיו ורגליו כבולות באזיקים. עוד טען שהדברים שנרשמו בשורה 46 לעימות אינם מדויקים, שכן חסר בסוף המשפט הראשון סימן שאלה (צ"ל "אני נתתי מכה ראשון?") (עמ' 58, ש' 8).

18. בחקירה הנגדית, נשאל הנאשם אם היה עצבני בשל חסימת רכבו והשיב "מה פתאום? לא הייתי עצבני, שום דבר. אם הייתי עצבני, זה מספיק שאמרתי לו מה אתה נורמלי? אבל זה לא מספיק שאתחיל להרביץ לו ולעשות פעולות פיזיות" (עמ' 59, ש' 3), אם כי לאחר מכן אישר כי "אני אמרתי לו בעצבנות תצא מפה, אבל לא יותר מדי" (עמ' 59, ש' 6). הנאשם נשאל מדוע החזיר למתלונן דחיפה לאחר שזה נתן לו מכה והשיב - **"בזמן שהמתלונן נתן לי כמעט לא נפלתי, בזמן שקמתי, ראיתי את הבן אדם מול הפנים, לא היה לי זמן לחשוב אם אפשר לברוח, הכל היה אינסטינקטיבי, קמתי והייתי עלול לקבל עוד מכה ממנו"** (עמ' 59, ש' 21). הנאשם נשאל איך לא נגרמו לו חבלות מהמכה החזקה שקיבל מהמתלונן, מכה חזקה עד כדי כך שנפל לרצפה, והשיב - **"אם היה פה רופא היית יכולה לשאול, אם אפשר לקבל כאבי ראש. אני לא הלכתי לרופא. מכה בראש זה לא כמו בפנים, שרואים סימן שחור או אדום, הוא נתן לי על הראש מלמעלה"** (עמ' 59, ש' 27). הנאשם נשאל מדוע בכל חקירותיו במשטרה טען שקיבל מכה בפנים ואילו כעת סיפר שקיבל מכה בראש. הוא השיב "מה שאמרתי ומה שאני אומר עכשיו זה בדיוק אותו דבר. אין לי עברית ברמה גבוהה. בשבילי פנים זה הכל (מדגים על הראש)... ברוסית למשל לקבל בראש ובפנים זה אותו דבר" (עמ' 59, ש' 29). הנאשם ציין כי על פי התרבות ממנה הגיע "לא ללכת למשטרה על דברים קטנים" (עמ' 60, ש' 3). הנאשם טען שמהמכות שספג מאשת הנאשם ובתו לא נגרמו לו חבלות, אלא "שריטות קטנות" ולא חשב לספר עליהן לשוטר בחקירתו (עמ' 60, ש' 16). הנאשם גם לא ידע לומר אם קיבל מכת "אגרוף" מהמתלונן, כפי שסיפר בחקירותיו במשטרה, אם ידו של המתלונן היתה סגורה או פתוחה וטען שאינו יודע את ההבדל בין המילה "אגרוף" למילה "מכה" (עמ' 60, ש' 28). הנאשם אישר שברוסיה יודעים להבדיל בין מכה לאגרוף, אך טען שהשוטר שחקר אותו לא היה מעוניין לראות או לשמוע, אלא טען שהוא יודע מי אשם (עמ' 61, ש' 1).

הנאשם הופנה לעדותו של אסיפאן, עד הראייה הניטרלית, שסיפר כי מנע ממנו להגיע אל המתלונן כשהוא מנופף בידיו. הנאשם שב וטען **"הערבי אף פעם לא ראה אותי ואני לא ראיתי אותו והוא מספר סיפור. פעם ראשונה שראיתי את הערבי הזה פה... אני אומר שהיה ערבי אחר לגמרי, ואותו ערבי נכנס אחרי שהבנות תקפו אותי. הערבי שהעיד פה ראיתי אותו פעם ראשונה. מניין המשטרה לקחה, זה את יכולה להסביר. לגופו של ענין, הערבי היה, הוא לקח אשה אחת ממני ומשך אותה ואחר כך שחרר את היד השניה שלה... אני לא אמרתי שהוא שיקר, אבל אני חושב בדיוק ככה. אני ראיתי את הערבי בפעם הראשונה בבית המשפט, אני לא מכיר אותו"** (עמ' 61, ש' 9).

הנאשם נשאל מדוע אמר בחקירתו במשטרה שידו של המתלונן נשברה כתוצאה מהמכה שנתן לו המתלונן בראש והשיב כי סבר שידו נשברה באזור האצבעות, במקום בו קיבל ממנו את המכה (עמ' 62, ש' 7). הנאשם נשאל אם ראה שהמתלונן נפל על רכבו והשיב בחיוב, אך לא ראה שנשבר חלק מהרכב (עמ' 62, ש' 12). משנשאל מדוע לא אץ מהמקום לאחר שקיבל מכה מהמתלונן השיב "אני לא הרקולס. הוא המשקל פי שניים ממני ויותר חזק ממני" (עמ' 63, ש' 11). הנאשם הופנה לדבריו בהודעה **נ/4** לפיהם "אני נאלצתי לזרוק את מה שהיה לי ביד כולל כסף ומשקפיים ולא הייתי מוכן לקרב..." (ש' 33) ונשאל מדוע נקב במילה "קרב". לדבריו, "אני לא יודע בדיוק מה זה קרב. המשטרה אמרה לי אתה היית מוכן להרביץ לו, אמרתי לא. מה שהוא כתב, כתב" (עמ' 63, ש' 15).

הנאשם נשאל מדוע לא אמר בחקירתו במשטרה שהמתלונן אמר לו "בוא" תוך שהוא עושה לו תנועה עם היד, והשיב כי אמר זאת חרף העובדה שאמירה זו לא מופיעה בהודעותיו (עמ' 65, ש' 13). הנאשם נשאל כיצד ידע לספר בחקירתו הראשית שהמתלונן נפל על הרכב בעוד בהודעותיו לא ציין שראה לאן נפל המתלונן. על כך השיב "אני הייתי במצב קריטי במשטרה. היו לי אזיקים בידיים וברגליים. הבן אדם שרשם אח"כ אמר אני עשיתי טעות, לא עשיתי פסיק. אני הסברתי אותן מילים כמו עכשיו שלא ראיתי ממה הוא בדיוק נפל. ברור שהוא נפל לכיוון המכונית כי ראיתי שהוא היה ליד

המכונית, אין פה ויכוח (עמ' 66, ש' 9). הנאשם נשאל הכיצד סיפר במשטרה שהחזיר למתלונן אגרוף (או מכה) ובבית המשפט העיד שדחף אותו באמצעות שתי ידיו לכיוון החזה. על כך השיב "המתלונן נתן לי אגרוף לראש והחזרתי לו אותו דבר, זה לא אומר שהחזרתי לו, זה אומר שאני דחפתי אותו (מדגים)" (עמ' 67, ש' 26). הנאשם נשאל על מידת הכוח שהפעיל בדחיפת המתלונן והשיב "אני דחפתי אותו בכח כי חששתי על החיים שלי. עשיתי את זה אינסטינקטיבית. להגיד בדיוק באיזה כח, אני לא יכול להסביר. דחפתי אותו מכל הכח שהיה אצלי כי פחדתי על החיים שלי" (עמ' 68, ש' 18).

19. **אמו של הנאשם**, אירינה ברון, כבת 80 שנים, סיפרה כי הגיעה עם הנאשם למרכז הקניות ורכב חסם את רכבו. בתוך הרכב ישבה בחורה ששיחקה בפלאפון. הנאשם הלך לחפש את בעל הרכב והמתלונן יצא מחנות החיות (עמ' 69, ש' 26). אחריו הלכה אשתו. הנאשם אמר למתלונן "אתה חוסם אותי תן לי לצאת" ואז "אני ראיתי שהבן שלי קיבל מכה ונפל וכל הדברים שלו נפלו... מבעל הרכב... הנאשם קם מהמקום שנפל, הוא ראה שהבן אדם מתקרב עוד פעם, הוא קם ודחף אותו... כשהנאשם דחף את בעל הרכב, בעל הרכב הגיע עד לרכב שלו ועצר את עצמו על הרכב ונפל על הרצפה (מדגימה נפילה אחורנית)" (עמ' 70, ש' 5). לדברי העדה לאחר מכן הגיע אדם שעזר למתלונן לקום מהמקום ו"אח"כ בעל הרכב רץ לעבר הנאשם" (עמ' 70, ש' 14). אשתו של הנאשם ובתו היו בתוך הרכב ויצאו להכות את הנאשם. בשלב זה, היא משכה את הנאשם מידיהן. היא קיבלה מכה בחזה מהמתלונן. לדבריה, הארוע נפסק כשהגיע אדם "מוסלמי, ערבי" והוא עזר לה להוציא את הנאשם מהמקום בו היכו אותו (עמ' 70, ש' 24). לאחר מכן, המתלונן נהג ברכב ויצא משטח החניון. העדה הכחישה שהנאשם היכה את המתלונן בפניו ושהטיח את ידו ברכב. עוד הכחישה שנתנה מכות לאשת המתלונן. לדברי העדה, לאחר הארוע שמעה שהמתלונן ממשיך לעבוד במרפאה הפרטית שלו, ועל כן שלחה בחור צעיר למרפאה על מנת להוכיח שהמתלונן נותן חיסון לכלב ומתפקד כרגיל (עמ' 28).

20. **בחקירה הנגדית**, לא היה לעדה הסבר מדוע בהודעתה אמרה שהנאשם "התחיל לנזוף על א ואשתו בעברית ואח"כ ברוסית" (עמ' 72, ש' 14). העדה הופנתה לכך שאמרה במשטרה שא נתן אגרוף לפיוטר ופיוטר החזיר לו אגרוף לפנינים בתגובה והשיבה: "זה נכון. זה ככה היה. הוא החזיר לו מכה בכתף... הוא לא נגע לו בפנים... הוא הדף אותו עם יד אחת (מדגימה עם יד אחת)... זה היה עם יד אחת ולא עם שתי ידיים" (עמ' 72, ש' 18). העדה נשאלה אם הדחיפה היתה חלשה, בינונית או חזקה והשיבה "... מהמחשבה שלי, זה לא היה כל כך חזק" (עמ' 73, ש' 23). העדה נשאלה מדוע חסמה את בתו של המתלונן מלצלם את מספר הרכב של הנאשם והשיבה: "לא יודעת. לא רציתי שיהיה בלגן מזה. אנחנו גם רצינו לצלם את המספר שלו והחינוך שלנו לא נתן לנו לעשות את זה. פיוטר רשם את המספר" (עמ' 74, ש' 17). העדה ציינה שלאחר הארוע הנאשם "היה מאד עצבני והוא התרגש שלא יקרה משהו" (עמ' 74, ש' 28).

21. **אלכסנדר ברשי**, כבן 34, חבר של הנאשם, העיד כי ביום 30.10.13, 5 ימים לאחר הארוע, לקח את הכלבה של אם הנאשם למרפאה של המתלונן. העד לא זכר אם הוא או אמו של הנאשם התקשרו למתלונן באותו היום ושאלו אם אפשר להגיע (עמ' 79, ש' 30). המתלונן נתן לכלבה זריקה, ביקש מהעד לשים את המדבקה של האמפולה בפנקס החיסונים וציין שבגלל שידו היתה בגבס, הוא לא יכול לכתוב ועל כן, ביקש שהעד ימלא את הפרטים בפנקס. העד לא זכר אם הזריקה ניתנה ביד ימין או ביד שמאל, אך התפעול היה בשתי ידיים. הוגשה תמונה **נ/10** בה נצפה המתלונן מתעסק עם זריקה (עמ' 80, ש' 3). כמו כן, מסר המתלונן לעד קבלה/חשבונית (**נ/1**), אך העד לא ידע לומר אם המתלונן כתב את הפרטים על גבי החשבונית, אם כי רק שניהם היו במרפאה (עמ' 80, ש' 23).

בחקירה הנגדית הודה העד כי הלך למתלונן על מנת לבלוש אחריו, "אני רואה שכן אדם עם גבס וזה אחד שמספרים עליו שהוא כולו מעוק"; "אני צילמתי אותו כי זה מוזר לי שכן אדם עם גבס עושה זריקות" (עמ' 81, ש' 2). העד אישר כי המתלונן אחז במזרק ביד שמאל והוסיף "הוא ביצע את הזריקה עם אילוצים בשל קיבוע של יד, אבל בצורה מלאה" (עמ' 81, ש' 21).

22. **אדוארד פלקו** הובא לעדות מטעם ההגנה לאחר שהנאשם טען שבאקראי נודע לו שהיה עד ראיה לארוע. העד, כבן 37 שנים, מנהל פרוייקטים בחברת "עתידי", מתגורר באריאל. את הנאשם הכיר באוטובוס כשנה לפני מועד מסירת העדות (דהיינו, בסביבות יוני 2014). לדבריו, נהג לנסוע לירושלים, יחד עם הנאשם, והם שוחחו בדרך. יום אחד הנאשם נראה "שבוז ולא סימפטי ומשהו עובר על הבן אדם. שאלתי אותו מה קרה והוא סיפר לי את הסיפור". לדבריו, הנאשם סיפר לו שיש לו בית משפט והוא היה מעורב באיזה שהוא מקרה "ואני אמרתי לא יכול להיות, אבל את המקרה הזה דווקא ראיתי. ביום של המקרה הייתי ברכב שלי עם הילד שלי, בחניה... וראיתי ששני אנשים הולכים לכיוון הרכב. ואני אמרתי שאני אחכה כי יכול להיות שאחד מהם יוצא. מה קרה, אני רואה שאחד מהם מתחיל ללכת לכיוון הרכב, הבחור עם הזקן (הנאשם - א.ש.). ובזמן הסיבוב שלו, למה כל כך אני זוכר את זה, כי בזמן הסיבוב שלו, השני שהיה נמוך ממנו (המתלונן - א.ש.) נתן לו מכה באזור של העורף (מדגים על הצוואר מאחור), הייתי המום מאיזה סיבה יכול לקרות כזה מקרה ואני הייתי בשוק... הבחור פשוט איבד שיווי משקל שלו ונפל על הברך וכאילו על הצד. לא שמתי לב בדיוק מה באמת קרה עם הבחור, אבל הוא התאושש כנראה וקם. וראיתי שאותו בחור עם הכיפה רוצה עוד פעם לתקוף אותו מאיזה שהיא סיבה. הוא כבר נפל, למה לתקוף אותו. הבחור עם הזקן פשוט דחף אותו ממנו כי הוא לא רצה להיות מעורב במקרה והוא דחף אותו חזק" (עמ' 75, ש' 28). לדברי העד, המתלונן נפל עם היד על מכסה המנוע והתגלש הצידה. בשלב זה, יצאו שתי בנות מרכב המתלונן והחלו לתקוף את הבחור עם הזקן (הנאשם). העד היה יחד עם בנו בן ה-5 ברכב ולא יכול היה לצאת. הוא עמד כ-30 מטרים ממקום הארוע (עמ' 76, ש' 11). היתה שם גם אשה מבוגרת (אשת הנאשם) שניסתה למשוך את הבחור עם הזקן (הנאשם) כי הם התנפלו עליו והתחילו לנענע אותו עם מכות, אך ללא הצלחה. אז הגיע "בחור ערבי" שמשך את הבחור עם הזקן (הנאשם) חזק והוא "התגלש אחורה". אז הבין העד שהארוע הסתיים והתחיל לנסוע חזרה עם המכונית (עמ' 76, ש' 16).

העד נשאל אם במשך זמן זה ראה את הנאשם או היה בקשר עמו -

"ש. מאז ועד אותו יום שפגשת את הנאשם באוטובוס, כמה זמן עבר לדעתך?

ת. כשנה.

ש. המשך הזמן הזה ראית אותו, או לא ראית אותו, היה ביניכם קשר?

ת. לא היה לנו קשר לא עכשיו ולא אז, רק ראיתי אותו נוסע איתי באוטובוס" (עמ' 76, ש' 25).

23. **בחקירה הנגדית, נשאל העד אם לפני הארוע היתה היכרות בינו לבין הנאשם או שיש להם קשר משפחתי או קשר חברי והשיב בשלילה** (עמ' 77, ש' 2). העד נשאל אם כאשר ראה את הנאשם באוטובוס זיהה אותו כאדם מן הארוע, והשיב: "האמת כשראיתי אותו, לא שמתי לב לענין הארוע, לא קישרתי בינו ובין האירוע. זה פשוט יצא לי מהראש וכשהוא סיפר לי, התעוררה לי התמונה" (עמ' 77, ש' 5). העד נשאל מדוע לא התקשר

למשטרה כשראה את הארוע והשיב שזה לא קשור אליו וברוסיה לא נהוג להתלונן במשטרה (עמ' 77, ש' 17). לדברי העד הדחיפה שדחף האיש עם הזקן (הנאשם) את הזקן (המתלונן) היתה "קצת פחות מבינונית לחלשה" (עמ' 77, ש' 24). לדברי העד, לנאשם לא היה לאן לברוח שכן "הכל היה חסום עם רכבים... השטח מסורבל. בכניסה יש עוד קצת אספלט, יש גם אבנים... מימינו הרכב שחסם אותו, הוא הולך הצידה תוך סיבוב, מקבל מכה, נפל על הברך, התאושש טיפה וקם, כשהוא מסתובב הוא לא יכול לברוח כי המתלונן מגיע לעברו שוב, לא בפנים סימפטית במיוחד" (עמ' 78, ש' 16).

24. בשלב זה, ביקשה ב"כ המאשימה שלא לעבור לשלב הסיכומים, שכן בכוונתה להשלים בדיקה בקשר לעד ההגנה ולעיתוי מסירת גירסתו. הדיון נדחה מספר פעמים עד שבית המשפט עודכן כי בוצעה השלמת חקירה, הנאשם ועד ההגנה אדוארד פלקו נחקרו באזהרה בחשד לשיבוש הליכי משפט ומתן עדות שקר (הודעת נאשם מיום 13.8.15 שעה 09:58, ת/15; הודעת נאשם מיום 21.10.15 שעה 09:26, ת/16; הודעת אדוארד פלקו מיום 20.7.15 שעה 09:36, ת/17). כמו כן, בוצע מחקר תקשורת לטלפון הסלולרי של עד ההגנה, ת/18.

עם סיום השלמת החקירה ביקשה ב"כ המאשימה להשיב את הנאשם ואת עד ההגנה לדוכן העדים לצורך חקירה נוספת ובית המשפט נעתר לבקשה. להלן, יובאו עיקרי הדברים כפי שעלו מהודעותיהם ועדותם של השניים.

25. בהודעה מיום 13.8.15 (ת/15) הכחיש הנאשם כי הדיח את אדוארד להעיד לטובתו. לדבריו, היה בקשר טלפוני עם אדוארד בזמן שנסעו יחד באוטובוס. נהג לשוחח עמו משך 3 שעות הנסיעה כפי שעושה כן עם יתר הנוסעים. הוא הדגיש כי לא משוחח עם אדוארד על עניינים אישיים, כי אם על היסטוריה עולמית ודברים לענייני נסיעה.

את אדוארד הוא הכיר כחודש וחצי לפני הארוע נשוא כתב האישום. לגבי השיחות עם אדוארד - "זה קורה אך ורק באוטובוס או לפעמים בטלפון. אם יש נושא בעניין היסטורי כלשהו אז אנחנו מתייעצים בעניין הזה כדי להרחיב את הידע".

הנאשם נשאל אם ראה את אדוארד ביום הארוע והשיב "אני כלל לא ראיתי אותו. יכול להיות שאני דיברתי איתו בטלפון אבל לא בנושא הארוע".

משנשאל הנאשם בשנית כמה זמן לפני הארוע הכיר את אדוארד השיב ""יתכן זה היה כמה חודשים לפני הארוע".

משנשאל אם דיבר עם אדוארד ביום הארוע השיב - "יכול להיות שאדוארד אותו יום של הארוע ניסה להתקשר אליי אך אני לא דיברתי והזמן היא אפס. איך יתכן שאני אותו יום דיברתי שיחה אחת עם אדוארד ולא היתה בעניין נושא התקיפה".

בהודעה מיום 21.10.15 (ת/16) ציין הנאשם כי לאחר המקרה היה קשר בינו לבין אדוארד, גם בטלפון וגם באוטובוס, אך לא קשר של חברות. בניגוד לעדות אדוארד בה מסר כי לפני הארוע לא היה בינו לבין הנאשם קשר, טען נאשם כי "נכון, לא היה ביננו קשר משפחתי וחברות אבל לפני ואחרי האירוע דיברתי איתו באוטובוס ובטלפון. יש נושא שמעניין אותי ואותו: היסטוריה ונסיעה בין אריאל וירושלים באוטובוס".

הנאשם הסביר כי לא חשב להסב תשומת לב בית המשפט לעובדה כי לפהי הארוע היה קשר בינו לבין אדוארד שכן "חשבתי שזה לא כל כך חשוב שיש לנו קשר טלפוני כי אנחנו נפגשים באוטובוס מינימום פעם אחת או שתי פעמיים בשבוע שבועיים. אני פעם ראשונה ראיתי את אדוארד באוטובוס בערך שלושה ארבעה חודשים לפני האירוע".

הוטח בנאשם כי ביום הארוע בשעה 12:44 התקיימה שיחת טלפון בת 287 שניות בינו לבין אדוארד והחוקר תמה הכיצד לא שוחחו על ארוע התקיפה אם אכן אדוארד היה עד ראייה לארוע זה. על כך השיב הנאשם "זאת השאלה לא אלי, זאת שאלה לאדוארד, אני לא דיברתי אתו בנושא הארוע".

הוצג לנאשם פלט שיחות מיום 25.11.13 עד 1.3.14 ממנו עולה כי התקיימו עשרות שיחות בינו לבין אדוארד, עובדה המצביעה על חברות עמוקה ולא שטחית כפי שנטען על ידו. על כך השיב הנאשם שהוא מדבר הרבה זמן ואוהב לדבר בטלפון. עוד הסביר שנסיעה לירושלים אורכת לעיתים כ-4 שעות ואז הוא מדבר עם אדוארד על זריקת אבנים על האוטובוס ועל נושאי היסטוריה.

הנאשם השיב שלא סיפר לאדוארד על האירוע לפרטי פרטים, אלא אמר "רק שהיה ארוע". לאחר מכן, אמר לו אדוארד שהוא יודע שהיה אירוע כי ראה את האירוע.

הנאשם סיפר שיש ימים בהם הוא משוחח עם אנשים 4 או 5 שעות ביום, שכן הוא מאוד אוהב לדבר בטלפון.

26. בעדותו בבית המשפט הכחיש הנאשם כי תאם גרסאות עם עד ההגנה אדוארד. אם רצה לשבש הליכי חקירה ומשפט, טען, יכול היה לעשות כן בזמן חקירתו במשטרה, אולם הוא לא ראה את אדוארד בזמן הארוע ולא ידע שאדוארד ראה אותו (עמ' 85, ש' 13). הנאשם הכחיש ששוחח עם אדוארד על המקרה ביום הארוע, חרף העובדה שלאחר הארוע התקיימו ביניהם שתי שיחות טלפון למשך כ-40 שניות ו-5 דקות. לדבריו, יתכן ששוחח עמו "בנושאים אחרים", אך בנוגע לארוע נשוא כתב האישום לא שוחח עם אדוארד ועם אף אחד אחר (עמ' 85, ש' 21). לדבריו, לראשונה שוחח עם אדוארד על הארוע כשנה לאחר התרחשותו (עמ' 86, ש' 1). לדברי הנאשם, לאחר שחשף בפני סניגוריתו את דבר קיומו של עד ההגנה, ולאחר ההתפתחות החקירתית לאחר מסירת עדותם בבית המשפט, חש כי גם סניגוריתו לא מאמינה לו ולכן ביקש לעבור בדיקת פוליגרף (עמ' 86, ש' 5). לדבריו, עבר בדיקת פוליגרף בהצלחה (עמ' 86, ש' 12).

27. בחקירה הנגדית, חזר הנאשם על כך שבינו לבין אדוארד לא התקיימו יחסי חברות (עניינים כספיים, ביקורים בבית, היכרות עם בני משפחה), אלא היו להם נושאי שיחה משותפים כמו היסטוריה, תרבות עמים ונושאים הקשורים לנסיעות האוטובוס המשותפות, "שותף לאוטובוס" (עמ' 87, ש' 14). הנאשם ציין כי לפעמים הוא נוהג לשוחח כ-3 שעות בטלפון עם אותו אדם (עמ' 88, ש' 1). את אדוארד הכיר כחודש וחצי לפני הארוע (עמ' 88, ש' 7). כאשר לא נפגשו באוטובוס לא שמר עמו על קשר טלפוני. לפעמים, כשקרא משהו באינטרנט, התקשר אליו (עמ' 88, ש' 20). הנאשם הדגיש כי לא דיבר עם אדוארד על הארוע, שכן "יש אצלנו תרבות שאנחנו לא מדברים על אירועים כאלה עם אנשים זרים" (עמ' 89, ש' 2). הנאשם הופנה לכך, שלמשל, ביום 25.11.13 שוחח עם אדוארד 4 פעמים ועל כן, לאור תדירות השיחות הרבה, אין מדובר בחבר לנסיעה באוטובוס בלבד, כפי שניסה לציירו הנאשם. על כך השיב הנאשם כי לפעמים הוא משוחח עם אדוארד, נכנסת שיחה אחרת ולאחריה הוא שב ומתקשר אליו, זאת כאשר הנסיעה באוטובוס אורכת כ-5 שעות (עמ' 89, ש' 15).

הנאשם נשאל אם גם כאשר הוא נוסע יחד עם אדוארד באותו אוטובוס הוא משוחח עמו בטלפון והשיב תשובה מוזרה:

"הרבה פעמים אנחנו יושבים באותו אוטובוס אבל לא ביחד. במצב דברים כזה אנחנו מדברים בטלפון למרות שאנחנו באותו אוטובוס" (עמ' 89, ש' 21).

משנשאל אם לא פשוט יותר לבקש לשבת לידו, השיב: **"אם יש אשה נחמדה, אני אבקש ממנה לתת לי לשבת לידו"** (עמ' 89, ש' 24).

משהוטח בנאשם כי עד ההגנה אדוארד טען בעדותו כי בזמן הארוע כלל לא הכיר את הנאשם, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם גירסת הנאשם לפיה הכירו אחד את השני עובר לארוע, השיב הנאשם שכוונתו של אדוארד היתה "שהוא לא היה חבר". וכך השתקפו הדברים בפרוטוקול -

"ש. אתה נכחת פה בדיון, בחקירה נגדית, לאחר מכן מגיע עד ההגנה מטעמך שמספר דברים שונים בצורה ברורה ממה שאתה מספר לנו היום. לא רק זה, הוא אומר שהוא בכלל לא הכיר אותך לפני האירוע. מדוע אין התייחסות מצדך לעובדה שעד הגנה מטעמך אומר דברים שהם שקריים אפילו. היית נוכח באולם.

ת. זה לא נכון לחלוטין. אני הבנתי שבזמנו הוא אמר שהוא לא הכיר, המשמעות היא שהוא לא היה חבר, הוא אמר שהיה קשר באוטובוס וזו רמה יותר גבוהה מהטלפון. ישבתי יחד איתו באוטובוס ובבית משפט הוא אמר אנחנו ישבנו באוטובוס בזמן נסיעה, יכול להיות פעם בשבוע, פעמיים בשבוע. לא נראה לי שהוא משקר. בזמן שהמשטרה הביאה את הפלסטינאי, אף פעם לא ראיתי אותו בחיי, והכניסו לו מידע, מי מכניס את השקר לפה שלו? איך יכול להיות ששוטר מביא אדם זר שלא היה באירוע?" (עמ' 91, ש' 3).

ובהמשך -

"ש. המשפט הראשון שאומר עד ההגנה... הוא נשאל מה ההיכרות שלך עם הנאשם. הוא אומר, האמת שהכרנו באוטובוס נראה לי לפני כשנה. בסביבות יוני 2014, זו הפעם הראשונה שהוא נתקל בך. אתה אומר שהכרת אותו חודש וחצי לערך לפני קרות האירוע. מה נכון?

ת. אין אצלנו סיכום שיגיד מתי ראינו אחד את השני בפעם הראשונה. אני יודע בדיוק שאני הכרתי אותו זמן קרוב לפני האירוע, אני לא יודע בדיוק. למה הוא אמר ככה וככה תשאל אותו" (עמ' 91, ש' 13).

הוטח בנאשם כי ביום האירוע, עובר לאירוע ואחריו, קיימות שיחות טלפון בינו לבין עד ההגנה אדוארד. על כך השיב הנאשם **"אין דבר כזה שבזמן האירוע דיברתי איתו בטלפון. הפלט שאתה מפנה אליו הוא שקר... אני לא מאמין שהוא התקשר אלי כשהוא רואה אותי באירוע ויכול לדבר איתי ככה ישר. איך זה יכול להיות?"** (עמ' 93, ש' 23).

ובהמשך -

"ש.ב. יש שיחות ביניכם.

ת. אני לא דיברתי איתו על הנושא. כשבית המשפט שואל אותי כיצד זה יתכן שמספר דקות לאחר האירוע, אדוארד מתקשר ולא שיתפתי אותו באירוע מסעיר שקרה לי זה עתה, אני חוזר ואומר שלא דיברתי איתו על הנושא כי המנטליות של הישראלים אחרת. לאל דיברנו על הנושא, מאה אחוז. לא מיד לאחר האירוע, לא אחרי שבוע אלא רק כעבור שנה כפי שהעדתי" (עמ' 93, ש' 27).

ועוד -

"ש. בשעה 12:44 היתה שיחה למשך 4 דקות.

ת. תראה לי את השיחות 4 דקות. אני מעיין בפלט ואומר אני מצטער, זה שקר. זו הטעייה. בסדר, זה היה 4 דקות, אבל לא דיברתי על הנושא ואני לא יכול לזכור על מה דיברתי. אם הייתי מדבר איתו על הנושא, הייתי מגיע למשטרה בסמוך לאחר מכן והייתי אומר להם שיש לי עד" (עמ' 94, ש' 3).

28. גם עד ההגנה, **אדוארד פלקו**, נחקר במשטרה ולאחר מכן העיד בשנית בבית המשפט. בהודעה מיום 20.7.15 שעה 09:36 (ת/17) מסר העד כי **הכיר את הנאשם לפני כשנתיים (דהיינו, ביולי 2013), זה היה לפני האירוע, והם נהגו לנסוע יחד באוטובוס לירושלים**. העד נשאל מדוע לא שאל את הנאשם מה קרה באירוע אם זמן קצר לאחר מכן נסע עמו יחד באוטובוס לירושלים. העד השיב שלא ראה את הנאשם כשבועיים או שלושה שבועות לאחר האירוע ורק כחצי שנה או שנה לאחר מכן, כשראה אותו מדוכדך, שאל אותו והנאשם סיפר לו על המשפט המתנהל כנגדו והבין שהוא היה עד ראיה לאירוע. העד אישר כי שוחח עם הנאשם "על המון דברים", אך הכחיש "שזה חברות" (ש' 61). עוד אישר כי שוחח עמו בטלפון "פעם ביומיים שלושה ארבעה" (ש' 67). משהוצג לעד פלט השיחות ממנו למדים על שיחות רבות שבוצעו בין השניים, השיב "מה אני צריך להסביר שאני מדבר עם בנאדם?" (ש' 76). העד נשאל לגבי שיחת עם הנאשם ביום האירוע בשעה 12:34 למשך 42 שניות והשיב שיכול להיות שהנאשם שאל אותו לגבי נסיעה ביום ראשון. הוא נשאל אם ראה שהנאשם קיבל מכות מדוע לא שוחח עמו על כך והשיב "לא שאלתי אותו... אני לא אכנס לפרטיות של אנשים...". העד נשאל לגבי שיחה בת 287 שניות (כ-5 דקות) מיום האירוע בשעה 12:40, והשיב שאינו יודע על מה שוחח עם הנאשם בשיחה זו. העד נשאל לפרש הסתירה בדבריו - בעדותו סיפר כי הכיר את הנאשם לפני כשנה (כלומר, לאחר האירוע) ואילו בהודעתו סיפר שהכיר את הנאשם לפני כשנתיים (כלומר, לפני האירוע), והשיב: **"ממתי שהתחלתי לעבוד בירושלים אז טעיתי בעדות בבית המשפט זה היה לפני שנתיים"** (ש' 130). העד נשאל - כאחד שהעיד על עצמו שאינו מתערב בענייני אחרים - מדוע מצא לנכון לשאול את הנאשם מדוע הוא מצוברח כשנה לאחר האירוע ואילו בשיחת טלפון שארכה כ-5 דקות מיד לאחר האירוע לא מצא לנכון לשאול את הנאשם בנושא. על כך השיב העד: **"אני לא יכול להסביר לך פשוט שאלתי וזהו ואחרי מכות לא שאלתי מה רקה והוא לא סיפר לי בנאדם אם רוצה לספר משהו יספר בנאדם שלא רוצה לא יספר"** (ש' 133). עוד נשאל הנאשם מדוע בעדותו מסר שראה אירוע אלים בין שני אנשים שהיו זרים לו ושלא הכירם מלפני כן, ואילו בהודעתו מסר כי היתה לו היכרות קודמת עם הנאשם מלפני האירוע. לדבריו: **"אחד מהם לא ראיתי בחיים שלי והשני אני לא יכול להגיד שהכרתי אותו גם היה לי לא מוכר"** (ש' 137).

29. בעדותו בבית המשפט סיפר העד כי בחקירה במשטרה נתבקש למסור את מס' הטלפון של הנאשם ומשחיפש "עשיתי את המס' והמס' שלו לא נשאר אצלי בזכרונות" (עמ' 95, ש' 6).

העד נשאל אם כשראה את האירוע לנגד עיניו זיהה את הנאשם והכיר אותו -

"ש.ב.מ. כשראית את האירוע, ידעת שהנאשם הוא זה שמעורב באירוע?

ת. כן. בטח. אנחנו נסענו איתו ביחד באוטובוס" (עמ' 95, ש' 16).

ובהמשך -

"ש.ב.מ. אבל כשהתובעת שאלה אותך ב-22.6 בעמ' 77 ש' 5, אתה אמרת שכשראית אותו לא שמת לב ולא קישרת אותו לאירוע. אז לא ידעת שמדובר בנאשם באירוע.

ת. אולי לא הסברתי את עצמי נכון, הייתי פעם ראשונה בבימ"ש וקצת התרגשות השפיעה עלי. רציתי בסה"כ להגיד שכן נסעתי איתו באוטובוס לפני האירוע... יכול להיות שראיתי אותו אז חודשיים-שלושה שהתחלנו לדבר כי השעמום פשוט הורג בן אם, ויכול להיות שלא הסברתי את עצמי נכון" (עמ' 96, ש' 17).

30. בחקירה הנגדית, נשאל העד אם נהג לשבת ליד הנאשם באוטובוס ואם שוחחו ביניהם בטלפון -

"ש. במהלך הנסיעות המשותפות, לרוב ישבתם ביחד.

ת. כן.

...

ש. כשלא ישבתם ביחד הייתם מנהלים שיחות טלפון באוטובוס.

ת. לא. בתוך האוטובוס לא זכור לי שדיברתי בטלפון. יכול להיות שהוא נסע באוטובוס ואני ברכב והוא שאל מה נשמע. לא זכור לי שהיינו באוטובוס ביחד ודיברנו בטלפון (העד מחייך)" (עמ' 97, ש' 17).

העד הופנה לכך שבעדותו הקודמת טען שהכיר את הנאשם בסביבות יוני 2014 ואילו בהודעה במשטרה שינה גירסתו ואמר שהכירו עוד בסביבות יולי 2013. על כך השיב "לא. הכרתי אותו לפני, פשוט לא הבנתי את השאלה כששאלו אותי בראשונה בבימ"ש. אני מצטער אם עשיתי משהו לא בסדר" (עמ' 97, ש' 27).

העד נשאל מדוע התקשר לנאשם ביום האירוע בשעה 10:34 שיחה בת 34 שניות -

"ש. תסביר לי, עומד פיוטר, חוטף מכות, אתה מתקשר אליו, לצורך מה? היסטוריה? אקטואליה?

ת. את האמת אני לא זוכר למה התקשרתי באותו רגע..." (עמ' 98, ש' 20).

ובהמשך -

"לאחר האירוע, שעה 12:40, אתה משוחח כ-4 דקות ומשהו עם הנאשם פיזר, זאת אומרת, כשעתיים פלוס מינוס אחרי שהאירוע הסתיים. אתה מסוגל לזכור מה היה תוכן השיחה?"

ת. לא" (עמ' 98, ש' 26).

טענות ב"כ הנאשם

30. להלן עיקרי טענות ב"כ הנאשם בסיכומיה:
- א. בניגוד לדברי המתלונן לפיהם לא התרגש מדברי הנאשם בתחילת האירוע, הרי שלאור דברי בתו בהודעתה במשטרה, שם אמרה כי לאחר שהנאשם אמר למתלונן "ברוסיה זה היה נגמר אחרת", השיב לו המתלונן "אז בוא אם אתה כזה", ניתן להבין כי המתלונן כעס ויזם את התקרית שנוצרה. גם אשת המתלונן בהודעתה אמרה שהמתלונן הלך עם הנאשם הצידה באופן שתומך באפשרות זו.
- ב. קיימות סתירות בגרסאות המתלונן, אשתו ובתו ביחס למעשה התקיפה. בהודעה במשטרה מסר המתלונן כי קיבל מכה בפניו ואז נדחף על ידי הנאשם על הרכב ואז הוא בעט בו, בעוד שבבית המשפט סיפר כי הנאשם רק ניסה להכותו בפנים, הוא התגונן והנאשם תפס את ידו והטיחה ברכב. גם הבת סותרת עצמה כשפעם מספרת שידו של המתלונן נשברה כשהוא ניסה לגונן על עצמו מהבעיטות ופעם אחרת מספרת שהנאשם נתן למתלונן מכות ואגרופים, אך מכחישה שראתה בעיטות. גם בדברי אשת המתלונן סתירות בין הודעתה במשטרה לעדותה בבית המשפט.
- ג. המתלונן מעצים את מידת הפגיעה בו באופן שלא ניתן לתת בו אמון. כך סיפר שלאחר האירוע הוא נכנס לרכב ולא יכול היה לנהוג. הוא השתמש במונח "היד שלי היתה תלויה שבורה". לאחר מכן, הודה שנהג ברכב עד שבתו החליפה אותו. כך גם מספרת הבת. גם בהמשך סיפר שבקושי תיפקד ומיעט לקבל אנשים במרפאתו הפרטית, אך מעדות עד ההגנה והתמונה שהוגשה עולה כי קיבל אנשים, טיפל בחיות ואף נתן זריקה.
- ד. קיומו של מניע - רצון לקבל פיצויים מהנאשם. מן העימות שבוצע בין הנאשם לאשת המתלונן עולה, כפי שאישרה אשת המתלונן, כי זו פנתה לנאשם ואמרה לו שהענין יכול להיפתר על ידי תשלום פיצוי. היא אף אישרה שלא עבדה אותה עת וכי המתלונן נאלץ להיעדר מעבודתו ומצבם הכלכלי היה קשה.
- ה. גירסת הנאשם ואמו מהימנות. הנאשם עקבי בגרסתו לפיה המתלונן הוא זה שחבט בו ראשון וניסה להתקרב אליו ואז, בתגובה, דחף אותו הנאשם על מנת להרחיקו ממנו. עם עיכובו של הנאשם, כשעתיים לאחר האירוע, תגובתו הספונטאנית היתה "אני יכול להוכיח שלא אני התחלתי", כשלאחר מכן, בעדותו, הסביר הנאשם שסבר שמצלמות האבטחה קלטו את האירוע. לא התאפשר לנאשם להדגים את מעשיו באירוע בחקירותיו במשטרה או בעימות.
- ו. לגבי עד ההגנה אדוארד - חרף חוסר הדיוק בעדותו הראשונה לגבי מועד ההיכרות עם הנאשם וקיומן של שיחות טלפון ביניהם ביום האירוע, לא ניתן לפטור עצמו מבדיקת עדותו כעד ראיה לאירוע. לו חפץ הנאשם להביא עד שקר, היה מוסר את שמו של העד לחוקרים עוד בזמן מעצרו. גירסת הנאשם והעד

לפיה נודע להם, במקרה, על כך שהעד ראה את האירוע היא אותנטית. עדותו של עד ההגנה תואמת את גירסת הנאשם, גם בפרטים צדדיים שאינם מהותיים לאירוע, עובדה המחזקת את מהימנותו.

ז. אם נקבל גירסת הנאשם כמהימנה, הרי שקם ספק באשר להתקיימות תנאי ההגנה העצמית ומספק זה זכאי הנאשם להנות.

דין והכרעה

31. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שקראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, אני קובע שהוכח בפניי, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ועל כן, יש להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

טעמי ההרשעה, בתמצית, הם אלה - מצאתי לתת אמון מלא בגירסת המתלון; גירסת המתלון נתמכת ומתחזקת בדברי אשתו ובתו, אף אם אלה מסרו גירסה מעט שונה מגירסתו ונמצאו סתירות כאלה ואחרות בין גירסתו במשטרה לעדותן בבית המשפט; גירסת המתלון נתמכת ומתחזקת בדברי העד האובייקטיבי, אסיפאן; מנגד, גירסת הנאשם לא היתה מהימנה עליי ומצאתיה בלתי אמינה - גירסתו של הנאשם בחקירותיו במשטרה שונה בתכלית מהגירסה אותה מסר בעדותו בבית המשפט; דברי אמו של הנאשם אודות אירוע התקיפה אינם מהימנים עליי והתנהגותה בעת האירוע עולים בקנה אחד עם אשמתו של הנאשם; לא מצאתי ליתן אמון בעד ההגנה אדוארד פלקו ודבריו אינם מהימנים עליי, זאת נוכח סתירות מהותיות בין גירסתו הראשונה בבית המשפט לגירסתו השניה ובין דבריו לדברי הנאשם אודות מועד היכרותם, מהות הקשר ביניהם, האם הכירו אחד את השני בעת הארוע ועוד.

32. כאמור, עדות המתלון אמינה עליי. מדובר במתלון מבוגר, כבן 61 שנים, נמוך באופן משמעותי מהנאשם, ולהתרשמותי חלש (פיזית) באופן משמעותי מהנאשם. המתלון סובל מתחלואה, בין היתר מגידול סרטני בגופו, ועבר שלושה ניתוחים. לעומתו, הנאשם גבוה, בעל מבנה גוף שרירי ואתלטי. פער הגילאים, ההבדלים במבנה הגוף והיות המתלון חלש וחולני אל מול הנאשם החזק והמוצק, יש גם בהם כדי להטות את הכף, לכיוון גירסת המתלון. העיד - וגירסתו נתמכת בדברי הנאשם - כי האחרון היה כעוס, התנהג בגסות ואמר לו ש"אם זה היה ברוסיה, זה היה נגמר אחרת". ברור, מאימרה זו, כי הנאשם התכוון שברוסיה היה נוקט (או היו נוקטים) כלפי המתלון באלימות. עובדה זו מלמדת כי בנאשם טבועה מנטאליות זרה, בעלת סממנים אלימים, והוא לא מהסס להשתמש בה ולהשמיע אותה כאיום מרומז או מפורש. אמת, בתו של המתלון סיפרה בהודעתה, כי המתלון סינן לעבר הנאשם "אז בוא אם אתה כזה", ואשת המתלון הוסיפה כי הנאשם אמר לו "בוא" והמתלון הלך אחריו. ואולם, מקובלת עליי עדות המתלון, כי גם אם סינן לעבר הנאשם אימרה שכזו, לא נקט - ולא התכוון לנקוט כלפיו - באלימות כלשהי. המתלון העיד כי הנאשם, לפתע וללא כל התראה מוקדמת, הסתובב אליו והטיח את ידו על הרכב ובעט בו. הוא הסביר את האמור בהודעתו, שם ציין כי קיבל מכה בפניו מהנאשם, בכך שלמעשה הנאשם ניסה להכות בפניו, אולם הוא הגן עליהם באמצעות ידו הימנית, כך שהמכה פגעה בידו ומשקפיו נפלו ארצה. עדותו של המתלון והסברו לפערים בין הודעתו לעדותו מקובלים עליי - המתלון, אשר השפה העברית אינה שגורה בפיו, התבטא כפי שהתבטא בבית המשפט "אני הגנתי על הפנים שלי (מדגים) והוא לקח את היד שלי ונותן מכה על האוטו שהיה על ידי (מדגים)", וכאמור, לא ראיתי פערים מהותיים בין גירסתו במשטרה לעדותו בבית המשפט.

נטען כי המתלון הגזים והפריז בתיאוריו ושיווה למצבו הפיזי והרפואי אופי חמור בהרבה מזה שהיה נתון בו בפועל. אין בידי לקבל טענה זו - ראשית, המתלון אובחן כמי שסובל משבר באולנה שליש דיסטלי עם תזוזה. ידו גובסה. לדברי הרופא, שבר עם תזוזה מחייב קיבוע מיידי בשל סכנה לפגיעה עצבית ולפגיעה בכלי דם. עוד התעורר חשד לשבר בצלע מס' 9 ובבדיקה הודגמה רגישות עזה בבית החזה מימין. נתונים רפואיים אלה תומכים בתיאור המתלון את הכאבים העזים שחווה ואת עוצמת הפגיעה, שהיתה ממוקדת וחזקה (עמ' 46, ש' 8); שנית, כך גם התרשם החוקר אלכסנדר נוביקוב, אשר גבה הודעתו השניה של המתלון. הוא סיפר כי המתלון הגיע לתחנה, כשהוא נתמך, מתייסר מכאבים, ידו מגובסת ותלויה וגביית ההודעה הופסקה עקב מצבו הרפואי. עד כדי כך התרשם נוביקוב ממצבו העגום של המתלון שהחליט לצלמו, בחינת "תמונה השווה אלף מילים" (ת/5, ת/6); שלישית, עדות המתלון לפיה לאחר הפגיעה בו על ידי הנאשם, הוא החל בנהיגה ונאלץ לבקש מביתו שתחליף אותו ותנהג ברכבו נתמכת בעדותה של אשתו (עמ' 17, ש' 6), בעדות בתו (עמ' 26, ש' 23) ובעדות הנאשם עצמו (עמ' 55, ש' 8); רביעית, עדות עד ההגנה אלכסנדר ברשי, לפיה לקח כלבתו לטיפול אצל הנאשם, אשר הזריק לה זריקה, אינה סותרת מצבו הרפואי של הנאשם כמתואר על ידו, שכן, הנאשם נראה בתמונה 10/ כשידו מגובסת והוא מתעסק עם המזרק ואף החשבונית 1/ אינה סותרת מצבו המתואר.

באלה הדברים, מצאתי ליתן אמון בעדות המתלון.

33. באשר לעדויות אשת המתלון ובתו, התרשמתי ממגמה מסוימת של הפרזה והגזמה בתיאור מעשי הנאשם, ככל שהדבר נוגע להודעותיהן במשטרה (ולעיוות בין אשת המתלון לנאשם). ואולם, עדותן בבית המשפט היתה מאוזנת ולא כללה מגמת הפללה כלפי הנאשם. אשת הנאשם, בהודעתה, סיפרה שראתה את הנאשם נותן למתלון מכת אגרוף לפניו ונפלו לו המשקפיים, בעוד שבעדותה סיפרה שלא היתה מכת אגרוף לפניו, אלא בוצע נסיון לתת מכה לפניו, כשהמתלון מגונן על פניו באמצעות ידו והנאשם לוקח את ידו של המתלון ושובר אותה על המכונית. בעיוות סיפרה אשת הנאשם כי ראתה בוודאות שהנאשם נותן למתלון "אגרופים" והסברה לפיו סברה ש"אגרוף זה מכות" מעט תמוה. יחד עם זאת, אשת המתלון העידה, בהגינות, כי אינה יכולה לשלול שהמתלון דחף את הנאשם שכן הגיעה מאוחר יותר למקום הארוע.

כך גם באשר לבתו של המתלון. בהודעה במשטרה היא סיפרה כי הנאשם המשיך להרביץ בכל הכוח במכות אגרוף, בעוד שבעדותה סיפרה שלא ראתה אגרופים וש"מכות בשבילי זה גם אגרופים". עוד העידה בתו של המתלון כי ראתה שהנאשם בועט במתלון, בעוד שבהודעתה טענה שלא ראתה זאת.

כאמור, גם בהינתן סתירות אלה, אשר לא נעלמו מעיני, בין עדויותיהן של אשת המתלון ובתו, ובין לבין עצמן, עדיין עדויות אלה תומכות בליבת גירסת המתלון ומחזקות אותה.

נטען כנגד אשת המתלון כי בעיוות בינה לבין הנאשם הביעה באוזנו מצוקתם הכלכלית שלה ושל בעלה ואמרה לו ש"ניתן לפתור את הבעיה אם ישלם כסף". בכך, נטען, חיזוק לגירסת ההגנה כי המתלון ואשתו לא מסרו אמת בהודעותיהם והם מוכנים לסגת מגירסתם תמורת תשלום כסף. אינני סבור כי דבריה של אשת המתלון לנאשם בעיוות מעידים על היעדר מהימנות או על הטייה בעבור בצע כסף. ראשית, זכותו של נפגע עבירה לבקש תשלום פיצוי מהפוגע ועצם הבקשה לפיצוי כספי אינה מעידה, בהכרח, שגירסתו שיקרית; שנית, בהגינותה, אישרה אשת המתלון כי אכן היו חילופי דברים ברוסית בינה לבין הנאשם במהלך העיוות. ואולם, היא ביקשה לדייק ולומר כי הטיחה בו "מה אתה עשית? במקומך אני הייתי מבקשת סליחה". עוד הוסיפה, כי אמרה לנאשם שלאחר שפגע במתלון, הוא לא יוכל לעבוד ובהינתן העובדה שגם היא אינה עובדת תפגע פרנסתם. כאמור, אשת המתלון לא הכחישה חילופי דברים בינה לבין

הנאשם, אך הכחישה בתוקף כי הציעה לנאשם לשלם כסף לפתרון "הבעיה".

כאמור לעיל, גירסת המתלון מתחזקת לא רק בעדויות אשתו ובתו, אלא גם בעדות העד אסיפאן, בעדות אמו של הנאשם ובגירסת הנאשם עצמו, הכל כמפורט להלן.

34. העד אסיפאן העיד, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי הגיע לאחר ארוע האלימות בין הנאשם למתלון וכי הנאשם היה זה שהתנהג בתוקפנות ובאגרסיביות וניסה להמשיך וליצור מגע עם המתלון. כך העיד כי הנאשם "היה צועק", "היה מקלל אותו בעברית", "היה אומר לו בן זונה" - כל זאת, כאשר המתלון עמד ליד המכונית ו"היה מרגיש לא טוב". העד הוסיף כי עמד חוצץ בין הנאשם למתלון וכי הנאשם "רצה כמה פעמים להרביץ לשני". עוד הוסיף כי המתלון "לא היה עושה כלום". הוא הדגיש כי גם אמו של הנאשם "גם תפסה את הגבוה (הנאשם - א.ש.) וגם דיברה איתו ברוסית... לאט לאט לקחנו אותו לאוטו שלו, אמרנו מספיק, די". ואם לא די בדברים אלה המצביעים על תוקפנותו של הנאשם כלפי המתלון, סיפר העד בהודעתו כי "הבן אדם שלא בסדר הוא רזה שמנסה להכות את השמן" וכי אם אמו של הנאשם לא היתה תופסת אותו הוא היה מכה את המתלון, לכן, החזיק אותו יחד עם אמו כדי שלא יגש למתלון.

כאמור, דברים אלה של העד אסיפאן, שהינו עד ניטראלי שנקלע למקום, שלא בטובתו, והוא אף הביע מורת רוח מחקירתו במשטרה ומהטירחה שבהגעה לבית המשפט למתן עדות, מעידים על כך שהנאשם היה התוקפן בארוע וכי גם לאחר שהנאשם חבל קשות במתלון, הוא המשיך לנסות ליצור עמו מגע ולהכותו. מענין לציין בהקשר זה, כי הנאשם התעקש בעדותו על כך שהעד כלל לא נכח בזמן האירוע וכי מדובר ב"ערבי אחר" - כל זאת כאשר העד סיפר באופן אותנטי ומהימן אודות השתלשלות האירועים לאחר שהגיע להפריד בין הנאשם למתלון, ועדותו נתמכת בעדותם של המתלון, אשתו, בתו ואם הנאשם.

35. אמו של הנאשם, בהודעתה במשטרה, ובדומה לגירסתו של הנאשם במשטרה, טענה כי "א נתן אגרופ לפיוטר ופיוטר החזיר לו אגרופ לפנים בתגובה". ואולם, בבית המשפט טענה כי הנאשם לא נגע למתלון בפנים, אלא הוא הדף אותו עם יד אחת "ולא עם שתי ידיים". לדבריה, הדחיפה לא היתה כל כך חזקה. דברים אלה סותרים את דברי הנאשם בבית המשפט, לפיהם, הדף בחוזקה, באמצעות שתי ידיו לפנים, את המתלון אשר נפל לאחור. סתירה מהותית זו מצטרפת להתנהגות מחשידה של אם הנאשם, התנהגות שיש בה כדי להצביע על אשמה מצד הנאשם. אם הנאשם אישרה - כפי שהעידו בתו של המתלון והעד אסיפאן - שהיא מנעה מבתו של המתלון לצלם את לוחית הרישוי של רכב הנאשם. מדוע - אם הנאשם הוא זה שהותקף על ידי המתלון - ניסתה אמו למנוע מבתו של המתלון לצלם את לוחית הרישוי של הרכב? אין זו אלא שהאם ידעה שדבקה אשמה בנאשם והיא ניסתה למנוע אפשרות זיהוי.

36. כאמור לעיל, אינני נותן אמון בגירסת הנאשם, גירסה שהלכה והתפתחה למן חקירתו הראשונה במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט. כזכור, גירסת הנאשם בבית המשפט היא שהמתלון נתן לו מכה מאחור, כשהיה בגבו למתלון, מכה שגרמה לו למעוד וכמעט ליפול. כשהתרומם במטרה לקום, המתלון בא לקראתו ועל מנת למנוע ממנו להכות אותו בשנית, דחף הנאשם את המתלון בחוזקה באמצעות שתי ידיו. ואולם, עיון בהודעותיו של הנאשם במשטרה, כמו גם בעימות שנערך לו, מעלה כי גירסתו שם שונה בתכלית, גירסה שלא מזכירה ולו ברמז טענה של הגנה עצמית. בהודעה **4/א'** סיפר הנאשם שהוא והמתלון דיברו "בצורה לא טובה", המתלון נתן לו מכה בפנים במשך השיחה,

והנאשם "החזיר לו" - לאמור, לא מכה מאחור, לא בזמן שהתרחק ממנו עם הגב אליו, לא מכה באחורי הראש ולא דחיפה חזקה באמצעות שתי הידיים לפניו על מנת להרחיקו מתקיפה חוזרת. כך חזר הנאשם על גירסתו מספר פעמים במהלך ההודעה - המכה היתה בפנים; השבר שנגרם למתלונן מקורו ב"מכה בפנים, אגרוף"; "הוא נתן לי קודם אגרוף ואני החזרתי לו אותו דבר". בהודעה **ת/4** שינה הנאשם גירסתו וטען כי נאלץ לדחוף את המתלונן כי שתי הבנות (אשת המתלונן ובתו) הרביצו לו משני הצדדים. דהיינו, בהודעה זו טען הנאשם כי העילה לדחיפת המתלונן היא ששתי הנשים תפסו אותו מהצדדים והדחיפה נעשתה בפרק זמן זה. בעימות **ת/3**, שב הנאשם לגירסתו הראשונה וטען כי בזמן שדיבר עם המתלונן, "הוא נתן לי מיד מכה בפנים". גם כאן - אין זכר לגירסת ההתרחקות מהמתלונן, לחבטה מאחור, למעידת הנאשם לפניו ולנסיון תקיפה נוסף מצד המתלונן שהצריך תגובה ודחיפת המתלונן בחוזקה באמצעות שתי הידיים. רק בעדותו בבית המשפט הקפיד הנאשם לציין כי המכה שקיבל מהמתלונן היתה בראש (ולא בפנים), כאשר התרחק ממנו (ולא במהלך שיחה ביניהם), המכה גרמה לו למעוד לפניו, המתלונן התקרב אליו בשנית והוא נאלץ להדוף אותו באמצעות שתי ידיו.

טענותיו של הנאשם בדבר חוסר הבנה של הביטויים הבסיסיים בהם השתמש בחקירותיו במשטרה אינן מקובלות עליי. הנאשם דיבר על מכת אגרוף שקיבל מהמתלונן ושהחזיר לו; הנאשם דיבר על מכה בפנים, להבדיל ממכה בראש; הנאשם כלל לא סיפר בחקירה על מעידה שלו לפניו, על מכה שקיבל, לכאורה מאחור, או על דחיפת המתלונן בשתי ידיים כתגובה לנסיון תקיפה נוסף מצידו. עובדות בסיסיות אלו יכול היה הנאשם למסור בנקל בחקירותיו במשטרה או במסגרת העימות, ואולם הוא לא עשה כן, ועל כן, גירסתו בבית המשפט היא גרסה כבושה, שונה בתכלית מזו שמסר בחקירה במשטרה ואינני נותן בה אמון.

37. כפי שאינני נותן אמון בגירסת הנאשם כך אינני נותן אמון גם בגירסת עד ההגנה, "עד הראייה", אדוארד פלקו. אציין, כי מלבד העובדה שלכאורה מדובר בצירוף מקרים נדיר ביותר במסגרתו הזדמן העד פלקו לזירת הארוע וצפה בו מקרוב, הרי שגם לאחר כשנה, במהלכה לא שוחחו כלל הנאשם והעד אודות הארוע, התרחש צירוף מקרים נדיר נוסף במסגרתו, לכאורה, הנאשם נסע באוטובוס לירושלים כשהוא מדוכדך מהדיון המשפטי שהתקיים בעניינו, העד שאל אותו לפשר מצב הרוח והנאשם סיפר לו אודות הארוע באופן ש"הצית" לעד את הזכרון.

ואולם, צירופי מקרים - אף אם הם נדירים - מתרחשים לעיתים במציאות, שהרי המציאות, לעיתים, עולה על כל דמיון, ואילו עדויותיהם של הנאשם ועד ההגנה היו אמינות ומהימנות, לא היתה כל מניעה להתבסס עליהן ככאלה שסותרות חזיתית את גירסת המתלונן, אשתו, בתו והעד אסיפאן. ואולם, כאמור לעיל, בגירסת הנאשם לא נתתי אמון ואינני נותן אמון גם בגירסת העד פלקו.

אפרט בקצרה טעמי.

א. בעדותו הראשונה סיפר העד כי הכיר את הנאשם כשנה לפני מתן העדות, דהיינו בסביבות יוני 2014; ואילו בהודעתו **ת/17** שינה גירסתו וטען שהכיר את הנאשם לפני כשנתיים, דהיינו ביולי 2013.

ב. בעדותו הראשונה סיפר העד כי בעת התרחשות הארוע האלים בין הנאשם למתלונן, כלל לא הכיר את הנאשם וכך גם לאחר הארוע, כשפגש אותו באוטובוס והפך לידידו, לא קישר בינו לבין הארוע; ואילו בעדותו השניה השיב כי ידע שהנאשם הוא זה שמעורב באירוע, שכן הכיר אותו קודם לכן מתוקף נסיעותיו המשותפות עמו באוטובוס.

ג. הנאשם טען בעדותו השניה - כאשר נשאל לפשר שיחות הטלפון הרבות בינו לבין העד - כי במהלך נסיעותיהם המשותפות באוטובוס לירושלים, נהג להתקשר לעד ולשוחח עמו בטלפון, אף שנסעו באותו אוטובוס; ואילו העד פלקו הכחיש, בגיחוך, כי שוחח עם הנאשם בטלפון בעת שנסעו יחד באותו אוטובוס לירושלים.

ד. מפלט השיחות **ת/18** עולה כי ביום האירוע, 25.10.13, בשעה 12:34, התקיימה שיחת טלפון בת 42 שניות בין הנאשם לעד פלקו (ולאחר מכן בוצעו מספר שיחות נוספות). לטענת שניהם, חרף העובדה כי מדובר בשיחה שהתקיימה כשעתיים לאחר האירוע, כשהעד פלקו מצוי בקשר עם הנאשם (על פי הגירסה המאוחרת) והיה, לכאורה, עד ראייה לארוע אלים ביותר, במסגרתו, לכאורה, הותקף הנאשם, הם כלל לא שוחחו אודות האירוע. גירסה זו, בכל הכבוד, אין בידי לקבל, בהיותה נוגדת כל הגיון בריא ושכל ישר. הנאשם והעד פלקו הסבירו שלא שוחחו אודות האירוע בשל "מנטאליות" שונה מזו של הישראלי המצוי. ואולם, לא נמצא הסבר מדוע מצא לנכון העד לשאול את הנאשם אודות מצב רוחו השפוף כשהבחין בכך, לכאורה, כשנה לאחר מכן, בנסיעה באוטובוס.

עוד לא נמצא הסבר סביר לכך שהעד לא מצא לנכון, בעיצומו של הארוע, כשהוא לכאורה במרחק של כ-20 מטרים ממוקד ההתרחשות, לצאת ממכוניתו לכמה שניות על מנת לוודא שחברו לנסיעות באוטובוס ולשיחות הטלפון לא נפגע או זקוק לעזרה. גם כאן, אינני מקבל הסבר העד לפיו בנו הקטן שהיה ברכב והוא לא יכול היה לעזוב אותו, זאת נוכח מיקומו הקרוב של העד לארוע.

ה. שיחות הטלפון הרבות בין הנאשם לעד פלקו, כמשתקף מ-**ת/18** וכעולה מעדותם השניה, מצביעות על קשר של שני חברים, קשר קרוב והדוק יותר משל שני "מכרים לנסיעות אוטובוס", קשר שבעדותם הראשונה ניסו השניים להצניע (כזכור, העד פלקו טען כי כלל לא הכיר את הנאשם ביום הארוע, גירסה שהופרכה בחקירת השניים באזהרה ובפלט השיחות).

ו. הסבריו של העד פלקו אודות חוסר הבנה של השאלות שהופנו אליו בעדות הראשונה אודות מועד היכרותו עם הנאשם והאם הכיר אותו וזיהה אותו ביום הארוע תמוהים נוכח העובדה שהעד דובר את השפה העברית באופן שוטף ונוכח שטף דיבורו והבטחון שהפגין בתשובותיו לשאלות אלה.

38. לאור האמור לעיל, מצאתי לדחות גירסאות הנאשם והעד פלקו בדבר היותו של האחרון "עד ראייה" לארוע, עובדה שנתגלתה, לכאורה, לנאשם באקראי כשנה לאחר הארוע.

39. משנתתי אמון בגירסת המתלון ומשדחיתי גירסת הנאשם בדבר תקיפתו על ידי המתלון, מתייתר הצורך לדון בטענת ה"הגנה העצמית" שהועלתה על ידי ההגנה, שכן לא הונחה תשתית ראייתית לקיומה של הגנה זו.

סוף דבר

40. הוכח בפניי, מעבר לספק סביר, כי הנאשם כעס על המתלון שחסם את רכבו בחניה. כשהמתלון הגיע להזיז את רכבו, סינן לעברו הנאשם בכעס "מי עושה ככה לאוטו, ברוסיה על דברים כאלה מרביצים ואני מלמד אותך עכשיו

איך להחנות בוא אלי". הנאשם ניסה לתת למתלונן מכת אגרוף בפניו, אך המתלונן הגן על פניו באמצעות ידו הימנית. הנאשם נתן למתלונן מכה בעוצמה חזקה באמצעות ידו, באופן שהמתלונן הוטח על מכוניתו ונגרם לה הנזק המתואר בכתב האישום. בשלב זה, בעט הנאשם במתלונן בכיוון הצלעות. מעוצמת המכה שספג המתלונן מהרכב נגרמו לו הנזקים המפורטים בכתב האישום.

41. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ו, 14 אפריל 2016, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד בועז ביטון, הנאשם ובאת כוחו.